

ZAJATCI V CENTRAL CITY

PERRY RHODAN 181

Přeložil Jaroslav Kuťák

Greendoor!

To je dunění pohonů vesmírných lodí, bzučení aertaxíků, dusot, bručení, hvízdání a skřípění mohutných průmyslových zařízení, cinkot skleněných stavebních objektů, vynášených roboty do výšin.

To je dunění a syčení nejmodernějších vozidel, blikání a třpyt nepřehlédnutelného moře kontrolních svítidel, neustálý šum laboratoří.

To je spěch lidské masy, dusot okovaných bot po oceli, betonu a skle.

Greendoor!

To je žhavý dech pekla, džungle stromů, květů, lián, keřů a křovisek.

To je nemilosrdný souboj rostlin mezi sebou, útok přírody na neustále expandující sídla Plophosanů.

Greendoor!

Peklo i ráj. Jeviště triumfu a zákeřnosti člověka. Divoká, děsivá planeta.

Zanikající i vzkvétající svět, obří amfiteátr, kde hlavní roli hrají smrt, násilí a boj hlavních představitelů.

„Existuje jenom jedna jediná hra, která může skutečného muže uspokojit: hra s lidskými figurami. Jenom ten, kdo zažil chuť neomezené moci nad lidmi, ten o sobě může tvrdit, že žil. Člověk musí lidi využívat, nasazovat je podle jejich schopností a bez skrupulí požadovat i jejich životy, je-li to nutné.“

„Ano,“ řekl Plog a přihloupě se ušklíbl. Mírně se přitom začervenal - jako vždycky, když k němu promluvil Vůdce.

„Jsi hlupák, Plogu,“ řekl Vůdce. „Jsi jediný, kdo netouží po moci.“

„Jistě,“ odpověděl Plog a pobaveně se plácl do hubených stehů.

„Mluvit s tebou je pro mně mimořádně zábavné,“ pokračoval Vůdce. „O tobě vím, že když se mnou souhlasíš, souhlasíš z vlastní vůle. Jsi jediný, na koho se mohu zcela spolehnout - ale bohužel jsi idiot.“

Plog poskakoval po můstku a řičel nadšením. Jeho žlutý plášť kolem něj poletoval, protože mu byl příliš velký.

„Kolik ti je let, Plogu?“ zeptal se Vůdce.

Blázen se okamžitě uklidnil. Oči bez lesku se zahleděly na protějšek.

„Sto,“ odpověděl vážně.

„Ne,“ řekl Vůdce.

„Dvě stě,“ řekl Plog.

„Něco přes třicet," zamumlal Vůdce. „A budeš žít ještě nejvýš pět let, protože jsi nemocný."

„Nemocný?!" zařval Plog. „Tři sta let nemocný."

„Ztichni!" okřikl ho Vůdce a obrátil se ke kontrolním přístrojům malé vesmírné lodi. „Musím pracovat."

Plog se zachichotal a zalezl do kouta. Měřil jenom metr padesát a vážil třicet pět kilo. Za normálních okolností by už dávno zemřel, ale Vůdce mu zařídil dokonalou péči, aby si ho udržel při životě co nejdéle.

Plog představoval jedinou Vůdcovu slabinu. Žádný jiný člověk s Vůdcem nemohl jednat, aniž by nedostal injekci jedu, jehož účinek musel být po čtyřech týdnech deaktivován protijedem. A tento protijed měl pochopitelně pouze Vůdce. Plog tvořil jedinou výjimku.

Iratio Hondro, Vůdce a ministerský předseda soustavy Eugaul, se považoval za vyvoleného ke svržení vlády Perryho Rhodana a jeho Spojeného Impéria. Hondro byl jedním z nejkrutějších diktátorů, které dějiny kolonizace zažily, přestože sám sebe vydával za demokrata. Hondro byl všechno možné, jenom ne demokrat. Hondro byl samovládce nad Plophosany. Prostředky, kterými se udržoval u moci, byly zločinné.

Hondrovi bylo 52 let, byl středně vysoký, ramenatý a podsaditý.

„Brzy budeme u té letky," řekl a obrátil se k Plogovi. „Perton nás přijme coby pyšný admirál flotily. Jednoho dne ten hoch nedostane protijed. Mohl by být nebezpečný."

„Pfft!" řekl Plog a ukázal palcem k zemi.

Dveře se pomalu otevřely a vstoupil Con Perton, velitel letky dvaceti plophosanských bojových lodí.

„Jak jsem slyšel, pokoušel jste se strážného ovlivnit pomocí svých paranormálních schopností," obrátil se na hypnomutanta Andrého Noira.

„Je snad z kamene?" ledabyly se zeptal Noir.

Perton se bezděčně pousmál. „Obdivuji váš smysl pro humor ve vaší situaci," řekl. „Buďte si jist, že jsme učinili opatření, která vedou k tomu, že tady vaše parasíly nezabírají."

Noir na to nic neříkal. Díval se skrz něj. Perton se obrátil na Rhodana, který seděl s Atlanem u stolu uprostřed místnosti. Kasom ležel jako obvykle na podlaze, Bully a Noir na lůžkách.

Obrovitý Ertrusan Kasom si odepnul od opasku svou pětilitrovou polní láhev, klokotavě se napil a pak si odřihl.

Perton zrudl, ale ušetřil si poznámku. Věděl, že ho ten obr chce provokovat. Zpočátku si pohrával s myšlenkou, že Kasomovi tu láhev sebere, ale protože si neuměl představit jak by to udělal, aniž by ho zparalyzoval, nechal toho.

„Za několik minut budeme poctěni návštěvou Vůdce tady na palubě PHOENIXU," řekl Perton Rhodanovi. „Zpráva o vašem zajetí ho velice potěšila. On osobně rozhodne o vašem dalším osudu."

„Bude s námi mluvit?“ zeptal se Atlan.

„Přirozeně," řekl Perton. „Ovšem nedoufejte, že ho nějak oklamete. Jeho osobní stráž je mimořádně schopná."

„Třeba opravdu zná pár schopných mužů," podotkl Kasom.

Perton po něj šlehl pohledem, ale neřekl nic.

Rhodan cítil, že Perton má z toho takzvaného Vůdce strach. Možná si to Perton ani neuvědomoval, ale Rhodan takové věci poznal.

„Buďte připraveni," pokračoval Perton. „Nezapomínejte, že na palubě téhle lodi ještě strávíte určitý čas. Bude záležet jenom na vás, jestli to bude snesitelné."

Rhodan přesně rozuměl skrytému významu těchto slov. Jakkoli to znělo absurdně, Perton se prostě obával, aby ho zajatci nějakou nevhodnou poznámkou nepošpinili ve Vůdcových očích.

„Jsme připraveni Vůdce přijmout," řekl Kasom. „Akorát ještě pověsíme na dveře tabulku s návštěvní dobou."

Okamžik to vypadalo, že Perton udělá největší chybu svého života a že se neozbrojen postaví na dosah Kasomovi, ale pak se ovládl a opustil kajutu. Dveře za sebou zabouchl.

„Nemyslím, že s tím Vůdcem bude možné vyjednávat," řekl pak Atlan. „Je to Pozemšťan. Jestli se rozhodl nás zabít, udělá to."

Zamyšlené mlčení pak přerušily blížící se kroky. Strážný posléze znovu otevřel dveře a namířil na zajatce paralyzátor.

„Vstávat!" zvolal. „Půjdete na můstek!"

Rhodan odsunul židli a vstal. „Vypadá to, že náš přítel už je na palubě," řekl. Pak překročil Kasoma a šel ke dveřím.

Vůdcův malý vesmírný člun letěl vesmírem jako stříbrný šíp. Tady, v centru Mléčné dráhy, v seskupení mnoha hvězdných soustav, bylo zaměření cizí lodi takřka vyloučeno. Rušivé efekty sluncí byly příliš silné. Ovlivňovaly dokonce i 5 D prostor.

Kromě malého můstku měl člun místnost pro mužstvo a strojovnu. V místnosti mužstva se zdržovala podstatná část Vůdcovy osobní gardy. Byli to dlouhá léta školení a prověřovaní specialisté, vydaní na Vůdcovu milost a nemilost. I oni byli odkázáni na pravidelné injekce protijedu.

Dva členové gardy však žádný nepotřebovali. Nemuseli dostávat jed, aby zůstali oddaní svému pánovi a vládci. Šlo o speciální, velmi účinné bojové roboty. Svou účinností překonávali všechny dosud známé imperiální modely. Vůdce se postaral, aby se konstruktéři řádně snažili.

Hondro navázal spojení s plophosanskou letkou. Zapnul lineární pohony a vnikl s lodí do normálního prostoru. Se stále se snižující rychlostí se blížil k lodím, které pluly rovnoměrným pohybem prostorem.

„Plogu," přikázal, „dej osobním strážcům instrukce, aby se připravili. Člověk nemůže být nikdy dostatečně opatrný. I vstup na palubu vlastních lodí může být pro mocného muže nebezpečný."

Plog se otřepal jako mokrý pes a vy tančil z můstku.

Vůdcovy silné ruce sevřely řízení. Brzy ho zachytí tažný paprsek PHOENIXU a bezpečně ho vtáhne na palubu. Když si vzpomněl na Pertona, musel se usmát. Uměl si představit, jak Perton teď nervózně přechází po můstku.

Hondrovi dělalo dobře pomýšlení, že se ho jeho poddaní bojí. Bylo tomu tak prakticky od chvíle, kdy zabil svého předchůdce a převzal jeho vládu. Hondro byl přesvědčen, že Plophosanům bude vládnout nekonečně dlouho.

Jeho přesvědčení však nebylo až tak naivní.

Nosil totiž buněčný aktivátor. Jeden ze šesti, které muži Perryho Rhodana ještě nenašli.

Kroky duněly po kovovém schodišti, které vedlo ke kapitánskému stanovišti na můstku. Po obou stranách vchodu se rozmístili čtyři vysocí, zamračení ozbrojenci. Jejich tváře připomínaly šelmy na lovu.

Vešli dva bojovní roboti. Byli malí, neměli hlavy ani paže, ale kolem těla spoustu pohyblivých tykadel. Temně černý materiál, ze kterého byli stvořeni, byl matný. Jenom na sobě nesli velké temně rudé písmeno V.

Jeden robot se zastavil nahoře, druhý sestupoval na můstek.

Bylo tam ticho jako v hrobě.

Rhodan sledoval jak Con Perton nervózně svírá prsty, Kasom se ledabyly opřel o skříň a pohupoval pravou nohou v taktu neslyšné melodie.

Atlan se mírně usmíval.

A pak vstoupil on - Vůdce!

Vešel na můstek, po každém boku gardistu. Přestože ho jeden z nich zpola zakrýval, Perry Rhodan ihned poznal, že vstupuje velmi rozhodný muž. A taky viděl, jak se Perton staví do pozoru.

Vůdce se zastavil nahoře na vyvýšeném kapitánském stanovišti a díval se pod sebe na můstek PHOENIXU. Pohledem přelétl všechny shromážděné, jako by dokázal přečíst jejich myšlenky.

Rhodan ho pozoroval. Vůdcova tvář nevyzařovala nikterak mimořádnou inteligenci, ale tenhle muž byl mazaný a jistě disponoval dokonalou intuicí.

Vůdce sestupoval dolů a oba gardisté stále zůstávali po jeho boku. Jejich dravci pohledy provrtávaly přítomné.

Hondro se zastavil před Pertonem a chvíli si ho prohlížel. Velitel letky se přitom očividně necítil být ve své kůži.

„Gratuluji vám," řekl Hondro mocným hlasem. „Gratuluji vám a všem ostatním."

Perton křečovitě polkl a začervenal se.

„Díky, pane!" zachrčel.

Hondro ledabyly zastrčil ruku do kapsy a vykročil k Rhodanovi.

„Na tuhle příležitost čekám léta," řekl klidně. „Věděl jsem, že vás jednou dostaneme, Rhodane."

„Neznám vás," odvětil Rhodan. „Kdo jste?"

„Iratio Hondro, vládnoucí ministerský předseda soustavy Eugaul," řekl Hondro a posměšně se uklonil. „Muž, který vás porazil a přivodil konec vaší diktatury."

Vůdcův hlas zněl tvrdě.

„Mluvíte o diktatuře?" zopakoval Rhodan. „Myslím, že jste si spletl státní zřízení v soustavě Eugaul se Spojeným Impériem."

„Je to diktatura, když nedopřejete koloniím svobodu," řekl Hondro. „Jistě, máme svou suverenitu, smíme rozhodovat, pokud jde o náš vlastní svět. Ve vesmíru však nemáme žádná práva. Tam vládne jenom Perry Rhodan. Tam rozhoduje on. Rozhoduje bez nás a nás se na nic neptá. Nemá to zapotřebí. Tomu já říkám diktatura, Rhodane."

Rhodan cítil nenávist, skrytou v těch slovech. Tahle hořkost se musela rozšířit i po ostatních koloniích. Z nespokojenosti kolonistů pak vzešlo přání změnit situaci.

„Tento starý muž," řekl Hondro a ukázal na Atlana, „učinil největší chybu v dějinách Galaxie, když vám přenechal vládu nad arkonidanskou říší. Vám, jedné jediné osobě."

Hondro se zašklebil. „Myslíte, že na to máte právo, protože nosíte buněčný aktivátor, který vám zaručuje nesmrtelnost?" pokračoval a rozeplnul si košili uniformy. Pak vytáhl oválný předmět, který nosil na hrudi. „Vidíte? Já ho mám také! Jsem nesmrtelný — stejně jako vy! Jenom násilná smrt mě může zprovodit ze světa!"

Hondro nosí aktivátor!

To jej činilo ještě nebezpečnějším než byl. Mohl v klidu plánovat dlouhodobé akce, trpělivě vyčkávat, dokud nepřijde ten nejvhodnější okamžik k úderu. Netlačil ho čas.

Vůdce si založil ruce na prsou a vyzývavě pohlédl na Rhodana.

„Už nechceme dál trpět váš diktát ani diktát kohokoliv jiného z Galaxie. Tenhle prastarý Arkonidan už je taky zbytečný. Sežral tolik moudrosti, že mu teče z uší a každého s ním otravuje," řekl Hondro a učinil energické gesto. „Už toho bylo dost! Váš čas skončil, Rhodane!"

„Ten prastarý Arkonidan mne před tímto okamžikem často varoval," řekl Rhodan. „Věděl, že nesmím dávat volnost mužům jako jste vy, pokud mám zajistit mír. Byl jsem však příliš humánní."

Ano, uvažoval Rhodan, i tehle Hondro byl produktem svobody, kterou před 200 roků dal koloniím, aby se mohly samostatně rozvíjet. Samostatné světy si vyvinuly v klidu a nerušené své vlastní vládní systémy, vybudovaly si průmysl a chystaly se kolonizovat další planety.

„Humanita do vesmíru nepatří," ironicky opáčil Hondro. „Vaše ideály jsou přežití, Rhodane. Jste starý, vyčerpaný muž, bez duchovní ohebnosti."

„Muži, kterého právě urážíte, vděčí za svou existenci," vyjel na Hondra Atlan. „Nezapomínejte, že to byl Rhodan, kdo vyvedl lidstvo do vesmíru."

„To je dávno pryč, to jsou dějiny," odsekl Hondro. „Teď jde o přítomnost. A v přítomnosti jste jenom fosilie, Rhodane."

Atlan chtěl znovu něco namítnout, ale Rhodan jej umlčel pohledem. Rhodan poznal, že s Vůdcem nelze diskutovat. Hondro byl přesvědčen o správnosti svého jednání a svých idejí.

Hondro se obrátil na Andrého Noira.

„Vy jste patrně ten mutant?“

„Ano,“ lhostejně odpověděl Noir.

„Jakými paraschopnostmi disponujete?“

„To má být výslech?“ vypěnil Noir.

„Odpovězte mu, André,“ klidně ho vyzval Rhodan.

„Dobrá,“ zamračeně řekl Noir. „Jsem hypno. Dokážu ovlivňovat jiné bytosti proti jejich vůli k činům, které by za normálních okolností nikdy neudělaly.“

„Výtečně!“ přikývl Hondro. „Takové muže potřebuju.“

Noir si ho pohrdavě prohlížel.

„Snad si nemyslíte, že bych pracoval pro vás?“

Hondro se dunivě rozchechtal. „Jsem o tom zcela přesvědčen,“ řekl. „Máte buněčný aktivátor. Když mě nebudete poslouchat, dám vám ho sebrat. Víte, co by to pro vás znamenalo? Tělesný rozklad by přišel rychle, velmi rychle. Váš život by za pár dní skončil.“

Noir si uvědomil, že se bude muset podřídít, pokud bude chtít žít.

„Vyhráváte,“ řekl jen.

Hondro se zatvářil lišácky. „Prokoukl jsem vás, Noire, Chcete si počkat na vhodnou příležitost a pak mi nastražíte léčku. To se vám nepodaří. Jsem opatrný. Přinutím vás, abyste mi byl věrný. Abyste mi byl stejně věrný, jako mí gardisté.“

Noir nejistě pohlédl směrem k Rhodanovi, ale ten jen mírně pokrčil rameny. Così mu říkalo, že Vůdce s nimi má ďábelské úmysly.

Injekce se leskla ve světle stropních svítilen. Dva Hondrovi muži drželi Noira za paže.

„Bude lepší, když se budete chovat klidně,“ řekl Vůdce „jistě mi rozumíte. Proto vás mí muži drží.“

Hondro přiložil jehlu, zapíchl ji Noirovi do předloktí a vytlačil do ní veškerý obsah.

„Možná se vám uleví, když vám povím, že i já jsem kdysi tuhle injekci dostal,“ vysvětloval Hondro. „Dopřál mi ji můj předchůdce. Ten muž byl ale velmi lehkomyšlný. Dal mi i příležitost dostat se k protijedu. Když zemřel, bylo mi dvaatřicet let. Převzal jsem po něm vládu nad soustavou Eugaul.“

Hondro pomalu vykročil k Noirovi. Sevření obou strážných zesílilo.

„Mimochodem, tento jed vyvinuli Galaktičtí lékaři - Arasové,“ vysvětloval Hondro. „Každé čtyři týdny musíte dostat udržovací sérum, pokud nechcete zemřít ošklivou smrtí. A sérum mám jenom já.“

Mutant se přestal bránit.

„Pusťte ho!“ přikázal Hondro.

Noir byl volný. Trochu se mu motala hlava, ale to nebylo injekcí. Bez dalšího slova vyšel Hondro ven. Noir si pomalu shrnoval rukáv. Oba strážní ho bedlivě

pozorovali. Noir cítil hluboko v nitru dosud neznámý pocit zoufalství. Nyní byl tomuhle netvorovi vydán napospas.

„Teď patříte k nám," řekl jeden strážný. „Za čtyři týdny dostanete první injekci protijedu." Zdálo se, že má z Noirova osudu škodolibou radost.

„Třeba jsou ty injekce jenom trik," mínil Noir.

„Trik?" cynicky se zasmál strážný. „To už si pár lidí taky myslelo. A když pochopili, že to trik není, už pro ně bylo pozdě."

„Co teď s námi bude?" zeptal se Noir.

„Všichni pojedete na Greendoor. Tam už na vás čeká Al, Al Jiggers. Bude se vámi zabývat. Až s vámi skončí, vy i vaši přátelé se stanete použitelnými občany Plophosu."

Jiggers, řekl si v duchu Noir. To jméno si musím zapamatovat.

Tři tisíce plamenometů a stejný počet vrhačů kyseliny tvořilo prstenec kolem Central City, hlavního města Greendooru. Více než polovina těchto automatických přístrojů byla stále v činnosti a ničila agresivně postupující rostlinný svět.

Na hranicích města byl vzduch zamořen zápachem spálených rostlin - drenholů, paruppek, fegranzerů. Asi metrová vrstva popela tvořila pás kolem města.

Central City sahalo na jednom konci až ke břehu velkého oceánu a na druhé straně se stavitelé propracovali až k úbočí pohoří, které dělilo město od vnitrozemí. Ani hory ani moře neznamenal pro rostliny překážku.

Tlak rostlinného světa však byl přece jen natolik udržován v mezích, že se Central City stalo nejbezpečnějším místem na Greendooru. Byla tam ještě další města. Města, která musela neustále zápasit o přežití.

Central City nechránily jenom plamenomety a kyselinomety, nýbrž i tisíce robotů, postavených speciálně pro účely boje s rostlinstvem. Nad městem neustále hlídkovaly kluzáky, připravené okamžitě zasáhnout, pokud by to bylo nutné.

Nad lesem však nebyly prakticky vidět, protože letět nad korunami stromu bylo pro piloty životně nebezpečné. Parupcky vyvinuly nebezpečnou metodu: s udivující přesností vrhaly po letounech semena, která když se dostala do turbíny, zavinila zřícení letounu, jehož posádka se pak stala jistou obětí drenholů. Drenholové nejdříve posádku zbičovali k smrti liánami a pak ji zasáhli kyselinou.

Tyto stromy se dokáží uchytit všude možně. Jsou dokonce schopny bleskurychlé změny stanoviště. Uvolní své mocné kořeny ze země a pohybují se po nich.

Drenholové žijí v symbióze s bezpočtem menších rostlin. Ale mají i nepřátele. Kromě Paruppků a Fegranzerů existují ještě stovky rostlin, které bojují o život. Protože zvířecí svět byl téměř bez výjimky vyhlazen, rostliny se začaly vyživovat svými vlastními příbuznými.

A tak bylo Central City obklopeno peklem, které bylo v neustálém pohybu. Kdo zabloudil nebo spadl do džungle, byl prakticky ztracen. Jenom ten, kdo letěl ve velké výšce nad pralesy, byl v bezpečí. Nikoho ani nenapadlo chodit do džungle.

V minulosti se několik průzkumných týmů pokoušelo vniknout do lesa. Byly speciálně vybaveny a vstrojeny, ale vrátil se jen málokterý. Jejich zprávy pak zabránily tomu, aby další vědci následovali jejich cestu.

Bujná planeta rostlin obíhala po extrémní oběžné dráze kolem dvoj-slunce Blíženců. Společně se třemi dalšími planetami se Greendoor proplétal mezi těmito slunci. Následkem toho planeta prožívala velké výkyvy teplot. Období veder se střídají s ledovými periodami.

Během ledových period většina rostlin odumře, ovšem při nástupu veder se tím více rozbují. Každou ledovou periodou se počet přeživších drenholů zvyšuje. Tyto stromy se dokáží soustředit do relativně teplých krajů. Plophosané na ně sice v tuto dobu konají lov, ale dosud se jim nepodařilo je vyhubit.

Greendoor byl bývalými Plophosany obýván zhruba sto let. Města se ještě rozrůstala. Planeta měla vhodnou gravitaci 0,97 g. Atmosféra byla bohatá na kyslík. Plophosané hodlali Greendoor využít jako tajnou základnu a chtěli tu vybudovat gigantický průmysl.

Na Greendooru byly vyráběny především emoční zářiče, s jejichž pomocí se Plophosané chystali ovládnout jiné národy a bytosti.

Vůdce Plophosanům věrohodně vyličil, že Mléčná dráha vysloveně čeká, až bude jejich. Drtivá část obyvatel plophosanských planet považovala Iratia Hondra za muže, který přivede svůj národ k nebývalému rozkvětu. Jeho praktiky znalo jen pár lidí.

Pro Plophosany byl Perry Rhodan legendou. Hondro však byl mužem reality. Často se jim stylizoval do podoby malého člověka, jednoho z nich, který se vypracoval vlastní pílí.

Rhodan a Země byly pro Plophosany příliš daleko.

Hondro to věděl a uměl toho využít.

Ukázali mu všechno:

Prováděli ho po Greendooru, jako by tento svět byl obří výstavní síní. Viděl kosmické loděnice, zbrojařské závody a strojírny. Přelétal města a kroužil vysoko nad pralesy.

Vůdce a jeho garda byli neustále nablízku. Hondro věcně líčil svému zajatci, co se v nejrůznějších městech děje. Rhodan zvolna získával obraz duše tohoto muže. Byl tvrdší, brutálnější, mazanější a odolnější než kterýkoliv jiný Pozemšťan.

„Nyní vás odvedeme k ostatním zajatcům," řekl Hondro, když přistáli zpátky v Central City. „Tohle je naše hlavní město. Tady zůstanete, dokud nerozhodnu, co se s vámi stane."

Na Greendooru přistáli s PHOENIXEM před čtyřmi hodinami. Rhodana překvapilo, jaká tu měli bezpečnostní opatření. Ochranná síť kolem tohoto světa se vyrovnala ochraně Sluneční soustavy.

Kasom, Atlan, Bully a Noir byli odvedeni, zatímco Rhodan byl Hondrem vyzván, aby si Greendoor prohlédl.

Nyní, o šest hodin později, Rhodan měl svým způsobem ucelený dojem o poměrech na Greendooru.

Kluzák, který použili, přistál na Vůdcově soukromém letišti, které se nacházelo na střeše vysoké budovy.

„Dobře se rozhlédněte," poznamenal Hondro, když vystoupili. „Tady nějakou dobu zůstanete."

„To se ještě uvidí," opáčil Rhodan.

Hondro se bezstarostně zasmál. „Jste příliš chytrý, než abyste pomýšlel na útěk. Počítáte s mojí pomocí. Té se vám však nedostane. Vaše Impérium se rozpadá. Všichni už viděli obrázky zničené vlajkové lodi CREST. Galaxie vás má za mrtvého. Impériu chybí hlava. Všude propukají válečné konflikty. Akonané se spojili s Bluesany."

To všechno Rhodan čekal. Avšak přece jenom doufal, že Mercant s ostatními udrží Impérium při životě.

„Pojďte!" vyzval ho Hondro. „Jdeme dolů."

Zmizel ve dveřích. Jeden osobní strážce hrubě popadl Rhodana za paži a odváděl ho po střeše. Rhodan ještě zahlédl, že tato budova stojí asi tři sta metrů od okraje města.

Gardisté ho strčili do dveří. Hondro, se zbývajících částí stráží, se shromáždili a čekali na Rhodana ve výtahu. Vůdce se zašklebil, když se výtah rozjel.

„Teď se naše cesty na určitou dobu rozdělí," vysvětloval Rhodanovi. „Od této chvíle se vám bude věnovat Jiggers. Zbytečně ho nedrážděte, je to člověk, který se snadno rozčílí."

Výtah se zastavil, dveře se otevřely. Hondro se znovu usmál a vyšel ven. Dva strážníci zůstali s Rhodanem. Jakmile Hondro zmizel, výtah se zavřel a sjížděl dolů.

Strážníci nemluvili a Rhodan ani neměl o rozmluvu s nimi zájem.

Pak se výtah opět zastavil. Gardisté Rhodana postrčili, aby mu dali najevo, že má jít. Poslechl. Byli ozbrojeni, nemělo smysl se jim vzpouzet.

Procházeli jakousi halou. Rhodan vytušil, že jsou ve sklepech. Nikde žádná okna. Stěny a stropy byly vybitené, dveře z nerezavějícího materiálu. Podlaha byla pokryta plastikem.

„Stát!" přikázal jeden z Plophosanů.

Dorazili ke dveřím. Strážníci je otevřeli a vehnali svého zajatce do temné chodby. Z haly dovnitř dopadalo trochu světla, takže Rhodan viděl, že tam zdi omítnuté nejsou a podlaha je vlhká. Bylo to tam cítit kanálem.

Strážníci rozsvítili světla. Podzemní chodba byla klenutá, na vlhkých zdech bujela plíseň. Kroky mužů zněly dutě. Rhodan se začínal obávat, že ho tady někde budou chtít zavřít.

Chodba vyústila do velké místnosti. Strážníci zapnuli dvě světla, umístěná na stěnách. Místnost, do které došli, byla podstatně čistší než chodba. A byly v ní čtyřveř dveře.

Strážníci odvedli Rhodana k jedné z nich a otevřeli je.

V maličké místnosti seděl postarší muž. Když Rhodan s doprovodem vstoupili, muž vstal a dychtivě pohlédl na zajatce. Oči měl zastřené, jako by už léta neviděl světlo. Na sobě měl šedý oblek a vypadal zanedbaně.

„Tohle je Mackers," řekl jeden strážný. „Když budete něco chtít, obraťte se na něj."

Mackers otevřel bezzubá ústa a škodolibě se usmál. Rhodan odhadoval jeho věk na šedesát let.

Mackers otevřel dveře do další místnosti. Strážní do ní strčili svého zajatce. Tahle místnost byla poměrně přívětivě zařízená. Stálo tam pět lůžek, stůl a pět židlí. Za zídou byl malý záchod. Zajatci vzhledli k Rhodanovi. Rhodan znal ten pohled. Dřív nebo později se i on bude dívat stejně.

V pohledech těch mužů byla neukojitelná touha po svobodě.

„Čtyři týdny," unaveně řekl Noir. „Čtyři týdny času na to, abych zjistil, jestli jsem dostatečně silný a jestli dokážu vzdorovat Vůdci."

Kasom, pod kterým praskala židle, rázně vstal.

„Za čtyři týdny," tvrdil, „už dávno nebudeme tady. Uprchneme." Obrátil se na Rhodana. „Měl jste příležitost vidět Central City, pane. Jistě jste přemýšlel, jak máme ten náš útěk provést."

Rhodan ukázal na dveře. „Tam venku dřepí nějaký Mackers. Nemyslím, že to je strážný. Spíš se o nás má starat. Hondrovi je jasné, že odtud prakticky není úniku."

„Útěk," zamyšleně poznamenal André Noir. „Každým metrem, kterým se budu vzdalovat od Hondra, se budu blížit smrti. Myslel jste i na tohle, Kasome?"

„Je mi líto," odvětil Ertrusan. „Vím o tom. Potřebujete protilátku a my ji nemáme."

„Andrému nemůžeme nic vnucovat," dodal Bully. „Je jenom na něm, jestli bude chtít také utéct, nebo ne."

„Pokud utéct, pak jedině pohromadě," vysvětloval Noir. „Čtyři týdny jsou dlouhý čas. Někaké řešení se najde."

Kasom uvolnil od pasu svou pětilitrovou láhev a přiložil ji k ústům. Ve stejný okamžik vstoupil Mackers. Přinášel přikrývky. Když spatřil Kasoma, hlesl: „Co to pijete?"

Kasom se zakuckal, odkašlal si a dýchl přitom na starce alkoholický závan.

Mackers začenal. V očích mu zajiskřilo.

„Kořalka," konstatoval.

Kasom k němu vykročil a v tu chvíli měl Mackers v ruce zbraň. Ertrusan se zastavil.

„Jenom klid," řekl.

Mackers řekl: „Požívání alkoholu je na Greendooru zakázáno. Musím vám tu láhev sebrat."

„Tento zákaz platí možná pro vás," odvětil Kasom. „Já jsem na téhle planetě jenom host,"

Mackers si nervózně otřel čelo. Zašklebil se, když si Kasom dopřál další lok a vzdychl. Pak pozvedl zbraň.

„Dejte sem tu láhev!“

„Řekl bych, že ji chcete soukromě využít,“ pokračoval Kasom. „Budu si na vás stěžovat Vůdci.“

Mackers se rozechvěl. Zmítal se mezi touhou a strachem. Strach vítězil. Raději změnil taktiku.

„A co kdybyste mi ji prodali,“ navrhoval.

Rhodan dávno poznal, že Ertrusan má nějaký plán. Soustředěně sledoval, jaký.

„Mám vám ji prodat?“ zopakoval Kasom. Čichl k hrdlu láhve, usmál se a znovu se napil. Mackers ho bezmocně sledoval. Kasom polkl a zamyšleně s láhví zatřepal. Zdaleka ještě nebyla prázdná.

„Ne,“ řekl Kasom. „To bych porušil zákaz, kdybych vám tu láhev dal.“

Mackers se opatrně rozhlížel. „Nikdo se to nemusí dozvědět,“ řekl. „Během vašeho zajetí vám mohu na revanš v hodně věcech vyjít vstříc. Můžu obstarat lepší jídlo nebo informace a taky tady můžu víc topit.“

Kasom významně poklepával ukazováčkem o láhev.

„Tohle nahradí dobré jídlo a topí to lip než kamínka. A žádné informace nepotřebujeme.“

„K čertu s vámi!“ sykl Mackers. „Řekněte si cenu.“

„Kam vede ta podzemní chodba?“ zeptal se Kasom.

Meckers nejdřív vytřeštil zrak, pak se zasmál.

Kasom trpělivě vyčkával.

„Vy myslíte na útěk,“ konstatoval Meckers. „Vy snad myslíte na útěk... tohle město je jediným velkým vězením. Všechny východy odtud vedou do pekla,“ pokrčil rameny. „Tahle chodba vede do sálu, přes který jste sem přišli, ostatní chodby končí v kanalizaci.“

„Díky,“ řekl Kasom a hodil láhev Meckersovi.

Plophosan šikovně chytil vytoužené pití a schoval ho pod plášť. Zatvářil se starostlivě.

„Snad si nemyslíte, že by se vám podařilo utéct?“ zeptal se. „Vůdce by mě přísně potrestal, kdybyste to udělali a něco se vám stalo.“

„Nikdo tady o žádném útěku nemluví,“ řekl Kasom.

Tvář starého muže se změnila. Najednou vypadal rezignovaně.

„Už mnoho Vůdcových politických odpůrců se pokoušelo odtud utéct,“

oznamoval. „A všichni jsou mrtví. Myslete na to. Sice se vyprávějí legendy, že se v džungli zdržuje několik z nich, ale kdo džungli jen trochu zná, ví, že to není možné. Jestli je vám život milý, zůstanete v této místnosti.“

S těmito slovy stařec místnost opustil.

V cele zavládlo ticho.

„Opije se,“ řekl nakonec Kasom.

„Kanalizace,“ řekl Bully. „To je naše cesta ke svobodě.“

Na opačném konci stolu vstal Atlan, který celou dobu mlčel.

„Ne tak zbrkle, přátelé," řekl. „Myslím, že jsme něco důležitého přehlédli: skutečnost, že nás Vůdce nechává střežit jenom velmi ledabyly."

„Hlídá nás Mackers," podotkl Bully.

„Je starý," odpověděl Atlan. „Starý a nedisciplinovaný."

„Všechny ústupové cesty budou neprostupné," namítl Bully.

Arkonidan zavrtěl hlavou. „Důvod, proč jsme prakticky nehlídáni, je jiný. Hondro ví, že nemáme kam utéct. Možná by se nám mohlo podařit zvládnout Mackerse a dostat se ke kanalizačním šachtám, ale daleko se nedostaneme. Vůdce ví, že myslíme na útěk. Zná nás. Ale také ví, že neprovedeme nic, co budeme považovat za nesmyslné. On tedy ví, že mu neutečeme."

„Máš pravdu," souhlasil Rhodan. „Ale možná, že Vůdce čeká, až utečeme do náručí jisté smrti."

„Smrt jako smrt," podotkl Bully. „Počkáme si na ni, až nás Vůdce bude chtít zabít, anebo se o něco pokusíme?"

„Pojďme hlasovat," navrhl Noir.

„Souhlasím," řekl Rhodan.

Ukázalo se, že Kasom, Noir a Bully jsou pro útěk. Rhodan s Atlanem byli proti. Rhodan se vyslovil pro vyčkávání, ale Kasom s Bullym chtěli hned jednat.

„Tak dobrá," řekl nakonec Rhodan. „Jaký máte plán, Kasome?"

Přehlídka malých zelených mužíčků pochodovala před Mackersem po stolní desce. Zvláštní na nich byl zdánlivý stav beztlíže, ve kterém se pohybovali. Mackers je chvíli sledoval, pak otřel rukou desku. Postavičky zmizely a místo nich se nad stolem vznášel růžový slon.

Na lavici vedle Mackerse ležela Kasomova láhev. Popadl ji a pojedenácté si nalil do pohárku. Zatímco pil, z vězení se ozval podivný zvuk. Jako by někdo bubnoval pěstmi o dveře.

„Ticho!" rozkázal Mackers nejistým hlasem. „Chcete vzburcovat horní patra?" Varoval je hlavně kvůli sobě. Nechtěl, aby ho tu Hondrovi muži našli opilého.

Potácivě vstal, došel ke dveřím a položil na ně ucho. Ano, zaručeně, to přicházelo od zajatců. Tasil zbraň a vřít se do cely. Sotva však otevřel a udělal pár kroků, zatočila se mu hlava, obrovská paže ho zachytila a veliká dlaň mu zakryla ústa.

„Nekřičte!" dostal příkaz.

„Nebude Vám to nic platný," hlesl, sotva mohl znovu mluvit. „Daleko se nedostanete."

Zajatci ho zabalili do přikrývek a pevně ho svázali. Nakonec dostal ještě i roubík. Pak ho položili na lůžko.

Perry Rhodan si vzal jeho zbraň.

„Pozdravujte od nás Vůdce," řekl Mackersovi.

Kasom si vzal z Mackersova stolu svoji láhev a připevnil si ji k opasku. Mackersův pohár schoval do kapsy.

Brzy pronikli do podzemních chodeb. Okamžitě ucítili dusivý zápach. Rhodan litoval, že nemají svítilnu. Dole byla neprostupná tma.

„V labyrintu kanalizace zabloudíme hned jak tam vlezeme," namítal Atlan.
„Ne," odporoval Rhodan. „Když už jsme to začali, musíme to dotáhnout do konce..."

Dva rostlinné druhy využily novou situaci na Greendooru pro sebe. Jedním byla obří houba, která po dozrání pod tlakem vystřelovala spousty výtrusů. Většina jich přistála v lese, kde neměla šanci se vyvíjet, ale mnoho tisíc se jich dostalo i do městské kanalizace, kde houba přece jen přežívala. Výtrusy se uchytily, houba vyrostla v temnotě do určité velikosti, pak se uvolnila a nechala se nést proudem kanalizace do moře. V čas, kdy se houby uvolňovaly, pak moře vypadalo jako poseté bóje. Zhruba třetina těchto hub se dostala na pobřeží, zbytek se nasákl vodou a utopil se.

Mladé houby byly duté, proto mohly plavat.

A ještě jedna rostlina dávala přednost vývoji v podzemí.

Plophosané ji nazývali „rychlazelí". Tato rostlina byla vcelku neškodná, protože se uspokojila s tím, že svými lepkavými stonky zachytávala listy, které padalo z jiných rostlin a pomalu je stravovala.

Semena rychlazelí měla však nebezpečnou vlastnost.

Jakmile odpadla z hlavní rostliny, začalo jejich putování. Každé semeno bylo uzavřeno v pavučině tenkých vláken. Tato pavučina se dokázala stáhnout a vymrštit, takže tímto způsobem semeno putovalo krajem. Tisíce jich na své pouti zahynulo, ale mnohá se přece jen uchytila. Od zřízení plophosanských měst byla vhodným místem pro usazení i městská kanalizace.

Semena se nahoře rozevírala a polykala hmyz, menší zvířata a houby. Semeno rostlo a rostlo, až odpadlo a jako člun plulo kanalizací ke svobodě.

Podobně jako obří houby mělo i rychlazelí na moři značné ztráty, ale hodně semen se pak uchytilo na pobřeží.

Kromě těchto dvou druhů rostlin v kanalizaci přežívaly ještě i stovky drobných, ale bezvýznamných rostlinných parazitů. Plophosané museli svou kanalizaci často čistit kyselinovými koupelemi nebo pomocí plamenometů.

Urazili asi sto metrů a Perry Rhodan se zastavil. Nepříjemný zápach se mezitím změnil v nesnesitelný. Stěny, kolem kterých procházeli, byly popraskané, chladné a vlhké. Uprchlíci už šlapali i v prvních kalužích.

Kasom, který šel přímo za Rhodanem, chytil najednou Velkoadministrátora za ruku.

„Co je vám, pane?"

„Málo kyslíku," vysvětloval Rhodan. „A bude to ještě horší."

„Někde tady musí být vzduchové šachty. Dříve nebo později k nim snad dorazíme."

„Proč nepokračujeme?" ozval se zezadu Bully.

Rhodan mu to vysvětlil.

„Jestli to bude horší, můžeme se kdykoliv vrátit," odpověděl Bully. „Tak honem. . pokračujeme!"

Kasom souhlasně zabručel.

„Musíme jít těsně za sebou," nařizoval Rhodan. „Mohlo by se stát, že v zemi budou nějaké díry nebo dokonce šachty. Jdu jako první, takže bych se mohl zřítit. Kasome, držte mě jednou rukou za rameno, abyste se mě případně pokusil zachytit."

Hned nato pocítil Ertrusanovu mocnou paži.

„Díky," řekl Rhodan. „Pokračujeme."

Nenabral nijak divoké tempo. Považoval za lepší dávat pozor než naslepo utíkat chodbami. Při každém kroku ohmatával půdu pod nohama. Byla stále vlhčí a bylo tam stále více kaluží. Z neviditelného stropu na ně kapalo. Občas jim mezi nohama proběhlo nějaké menší zvíře. Ovšem tam, kde byla zvířata, musel být i kyslík.

Vtom zaslechli nějaký šum... a blížili se k němu.

„Myslíte, že to bude kanál?" zeptal se Kasom.

„Uvidíme," odpověděl Rhodan. „Pevně mě držte."

Po padesáti metrech Rhodanovy nohy narazily na něco tvrdého. Zastavil se a sklonil se.

„Kovová mříž," informoval ostatní. „Pod ní asi teče ten kanál."

Slyšeli bublání a čvachtání vody. Byl to zvuk, jako by někdo škrábal po rezavém plechu. Rhodana zamrazilo. Zápach byl už tak silný, že měl pocit, že stojí na hromadě hniјících odpadků.

Zastrčil do kapsy Meckersovu malou zbraň a ohmatával rošt, který měl očividně zabráňovat vniku větších předmětů do kanalizace. Rhodan překonal odpor a pátral po nějakém zámku.

„Nic," řekl po chvíli. „Tudy neprojdeme."

„Nechtě to na mně," ozval se Kasom.

Rhodan ustoupil stranou. Ertrusan popadl mříž oběma rukama. Pak trhl. Kov se zaskřípáním povolil. Kasom si triumfálně odřihnul.

„Moment!" rychle přikázal Rhodan. „Nechtě ji ležet. Jestli za námi půjdou Plophosané se svítilnami, snáz by nás našli."

Kasom zklamaně zavrčel.

Pokračovali v cestě. Někaké zvíře skočilo Rhodanovi na nohu a zakouslo se mu do nohavice. Kopnutím se ho zbavil. Zvíře se zapištěním dopadlo na stěnu.

Cesta úplnou temnotou byla problematičtější, než se domníval. Rhodan však věděl, že se na své druhy může spolehnout. Dokud pokračovali v cestě, žádný z nich to nevzdá.

Vtom sáhl rukou do prázdna v místě, kde měla být boční stěna. Okamžitě se zastavil. Informoval své druhy.

„Možná, že tam je nějaké schodiště," mínil Noir.

„Zůstaňte tady," řekl Rhodan. „Pokusíme se s Kasomem zjistit, co tady je."

Společně pak postupovali podzemní tmou. Po minutě cesty se Kasom zastavil.

„Vypadá to, že se naše chodba rozdělila do dvou směrů, pane. Myslím, že teď bude na nás, jestli se dáme doleva nebo doprava."

„Doprava," řekl Rhodan.

Zavolali ostatní a postupovali dál. Minuli místo, kam se provalila kanalizace, museli se drahnou dobu brodit zapáchající kaší a šaty se jim lepily na tělo. Rhodan měl dojem, že je tepleji. Bylo docela dobře možné, že Central City mělo podzemní vyhřívání.

Brzy dorazili ke kanalizační stoce. Po obou jejích stranách vedly ocelové stezky, zčásti pod vodou. Byly kluzké a držely se na nich řasy. Stezky neměly zábradlí, ale v pravidelných odstupech byly ve stěnách stoky zapuštěny úchyty. Z velkého počtu malých kanálů do toho hlavního neustále vtékala voda a už po několika metrech byli uprchlíci úplně promočení. Rhodan s úlevou konstatoval, že to byla už přefiltrovaná voda, takže její zápach nebyl tak strašný. Bakterie v té vodě nemohly být, protože Plophosané kladli důraz na bezinfekčnost, ovšem nedalo se vyloučit, že tady v podzemí se bakteriovým kmenům dařilo.

Šumění vody za nimi najednou zesílilo. Zdálo se, jako by jim v zádech někdo vypustil vodopád.

„Držte se!" zvolal Rhodan.

Oběma rukama se pevně chytil úchytu a bylo to právě včas, protože v mžiku k nim dorazila vysoká vlna pěny, chemikálií a odpadu. Rhodan se zhluboka nadechl a zadržel dech. Ve stejný okamžik do něj vlna narazila, vytrhla mu nohy ze zaklínění a málem ho utrhla celého. Držel se však jako klíště. V uších mu hučelo, šumělo a dunělo...

... a pak byla první vlna pryč a znovu se mohl zhluboka nadechnout.

„Všechno v pořádku, pane?" hromovým hlasem se zeptal Kasom.

„Ano," vyhrkl Rhodan. Pro Ertrusana nebylo tak těžké se udržet a odolat náporu vodních mas.

„Mám jednoho z vás na krku," pokračoval Kasom. „Kdybych ho nepodržel, spláchno by ho to."

„Ale teď mě uškrtíte, jestli mě hned nepustíte," přidušeně oznamoval Bully.

Během několika vteřin voda klesla. Muži se mohli znovu postavit na nohy. Šaty měli ztěžklé vodou. Přesto však Rhodan bez zaváhání pokračoval.

Poddajná vrstva všeho možného byla pod jejich nohama stále vyšší, až nakonec Rhodan šlápl na něco, co měkce povolilo. Sklonil se a hmatal po tom. Bylo to něco houbovitého. Rhodan nemohl vědět, že se jedná o mladou obří houbu.

„Něco jsem našel," informoval své druhy. „Plave to a jen ztěžka se to dá potopit. Vezmeme to s sebou. Boje se nám může hodit."

Podal zhruba půlmetrovou houbu dozadu Kasomovi, který ji hned ohmatával.

„Bude to rostlina, pane," řekl Ertrusan.

„Rostlina?" zeptal se Atlan. „Tady dole?"

„Zatím jsi neměl šanci vidět rostlinný svět této planety," podotkl Rhodan.

Kráčeli dál. Chvilí mlčeli, každý se oddával svým vlastním myšlenkám. Jednou na ně z boční stoky šplouchlo trochu kyselinového roztoku, ale mírné pálení na kůži přešli bez řečí.

Brzy pronikli do další kanalizační stoky, která už byla větší. Tam kolem nich poletovaly kusy pěny. Rhodan přitom musel myslet na Mackersovu zbraň ve své kapse. Pochyboval, že bude ještě fungovat, poté co byla tolikrát namočená.

Protože až na Kasoma měli všichni buněčný aktivátor, mohlo ještě dlouho trvat než se u nich začnou projevovat příznaky únavy. Samotný Kasom měl však energie za všechny.

Rhodana nejvíc zaměstnávala otázka, kde vlastně asi vyjdou z kanalizace, existoval bezpočet možností, ale žádná neslibovala úspěch. Ať vyjdou do moře anebo vzduchovou šachtou na povrch, jejich život bude ohrožen. Navíc když si uvědomil rozlehlost Central City, zamrazilo ho, protože v labyrintu kanálů mohli klidně strávit dlouhé dny i týdny.

Několik minut poté, co vstoupili do většího kanálu, našli seskupení mnoha mladých hub. Rhodan se rychle rozhodl a každý z mužů si musel nejméně jednu obří houbu připevnit k opasku.

Vtom se ozval výkřik.

Byl to Noir.

„Copak je?“ zeptal se Rhodan.

„Já nevím... šlápl jsem do pasti...”

„Do pasti?”

„Něco mi chytilo nohu. Teď ji mám uvnitř...”

Bylo nepravděpodobné, že by Plophosané tady dole rozmístili pasti. Měli pro takové účely mnohem účinnější prostředky.

„Kde jste?” zjišťoval Rhodan.

„Za Allanem a Kasomem.”

„Podívám se, co to je,” řekl Atlan.

Čekali, až se Arkonidan znovu ozve.

„Je to něco jako mušle,” řekl nakonec Atlan. „Poměrně velká věc.”

Bully se zasmál. „Rostliny a mušle. Začínáme z těch kanálů šílet.”

„Ale nevíme, co to opravdu je,” podotkl Rhodan.

„Drží to Noirovo chodidlo, zvenčí to je tvrdé jako kámen, v okolí otvoru to je měkké.”

„Máte bolesti, Noire?” zeptal se Rhodan.

„Masáže jsou příjemnější,” s nuceným humorem opáčil mutant. „Ale nohu cítím. Zatím je v pořádku.”

„Kasome,” požádal Atlan. „Pokuste se ho z toho dostat...”

Obr ustoupil o pár kroků, nahnatal past, ve které vězela Noirova noha, chytil ji a snažil se ji ze všech sil rozlomit. Po krátké chvíli to ale vzdal.

„Je to jako svařené,” podotkl. „Přitom to není větší než dětská vanička.”

Pak se ale znovu sklonil a znovu napnul všechny síly...

... ozvala se rána a oba muži se žuchnutím spadli do kanálu.

„Jste v pořádku, Noire?” zvolal Rhodan.

„Utrhli jsme se, ale ta věc mi na noze zůstala,” odpověděl mutant, když se vyhrabal z vody.

Rhodan tasil Mackersovu zbraň.

„Dobrá, zkusím tu věc rozstřílet... pokud mi bude fungovat zbraň."

Namířil před sebe ve směru, kde tušil Noira, ale v tu chvíli se mu cosi sevřelo kolem pravého lýtku. Pochopil, že se mu stalo totéž co Noirovi.

„Pojďte sem, Kasome," řekl klidným hlasem. „Utrhněte mě taky. „Ale buďte opatrný. Těch mušlí tady v okolí bude asi víc."

„Prosím, vstupte," řekl ke dveřím poté, co identifikoval Jiggerse.

Malý agent z Plophosu opustil kontrolní přístroj a otočil se ke dveřím.

„Posad'te se, prosím," vyzval ho a ukázal na křeslo.

Jiggers se netvářil nijak překvapeně, Hondro se bezděčně pousmál. Prohlížel si svého návštěvníka. Pak řekl: „Poslední protijed jste dostal zhruba před čtyřmi týdny," řekl. „Nezneklidňuje vás, že jste ještě nebyl vyzván přijít si pro další?"

„Ne, pane," řekl Al.

„A proč?"

„Jsem vaším agentem," klidně vysvětloval Jiggers. „Pravděpodobně jedním z nejlepších. Neudělal jsem žádnou chybu. Nemáte důvod mi tu injekci nedat."

Hondro se pobaveně rozesmál.

„Líbíte se mi," řekl Jiggersovi. „Mám s vámi velké plány, až se nám podaří definitivně zničit Impérium."

„Dobrá, pane," ledabyle opáčil Jiggers.

Hondro posunul přes stůl hromadu papírů. Bylo vidět, že není přítelem papírování.

„Je v tom celý komplex otázek," řekl Alovi. „Zjistíte, že řada bodů bude nejasných, zvláště záležitosti, týkající se našich přátel ze Spojeného Impéria. Musejí nás zajímat především věci, které se dotýkají přímo Země a Pozemšťanů, protože jedině odtud nám může hrozit opravdu vážné nebezpečí."

Jiggers mlčky naslouchal.

„Máme v rukou nejdůležitější osobnosti Spojeného Impéria. Jsou mezi nimi Rhodan, Atlan a Bull. To znamená, že máme u nás na Greendooru konzervy s nejdůležitějšími informacemi. Musíme nyní ty konzervy otevřít."

„Ano, pane," odpověděl Jiggers a v očích se mu zajiskřil zájem.

„Postaráte se o zajatce, Ale," řekl Vládnoucí ministerský předseda soustavy Eugaul. „Mezery v těchto podkladech vyplníte nově získanými informacemi."

Jiggers suše přitakal.

Hondro vstal a obešel stůl.

„Vyslychejte všemi prostředky," řekl.

„Ano, pane."

„Ale nechci žádné mrtvé," varoval ho Vůdce. „V případě nouze mohu tyto muže použít k nátlaku proti Zemi. Pokud však budou mrtví, nebudou nám už nic platní."

„Existují taky živí mrtví," mínil Jiggers.

„Dobrá," usmál se Hondro. „Začněte ihned. Chci mít informace brzy. Velice brzy."

„Můžete se na mne spolehnout," řekl Jiggers.

Rozloučil se a opustil místnost. Venku přistoupil k prvnímu interkomu a zavolal do své kanceláře. Nařídil, aby jeho tři muži připravili vše na výslech. Pak sjel výtahem do podzemí.

Dorazil k Mackersově kanceláři a zjistil, že tam Mackers není. Na čele mu vyvstala kolmá vráska. Tasil maličkou, ale velice účinnou paprskovou zbraň a přistoupil ke dveřím do věznice. Prudce je otevřel a vstoupil.

„Hmmmph!" funěl Mackers v zoufalé snaze zbavit se roubíku.

Jiggers schoval zbraň a vysvobodil ho.

Mackers vydechl a zalpal po dechu.

„Oni mě..." začal.

Jiggers ho zastavil mávnutím ruky.

„Kdy zmizeli?"

„Před hodinou," oznamoval nešťastný Mackers. „Možná je to i děle. Mluvili o tom, že použijí kanál."

Jiggers mu dal pár facek. Mackers se zachvěl. V očích se mu zračil strach ze smrti.

„Jestli při útěku zahynou, vlastnoručně vás potrestám," sliboval Al. Pak do starce strčil, až spadl z lůžka na podlahu, otočil se a šel k interkomu, aby informoval Vůdce.

„Nemají šanci," řekl Vůdce.

„Mohli by zemřít," vysvětloval Jiggers. „Tomu jste chtěl zabránit.

Musíme je najít dřív, než se to stane."

„Vyhlásím poplach," sliboval Hondro. „Všechny výchozí šachty kanalizace musejí být střeženy. Z toho bláznivého podzemního labyrintu stejně nemohou nikdy najít cestu ven."

Jiggers zavolal svou kancelář a přikázal svému zástupci, aby do sklepení poslal třicet mužů se speciální výbavou.

„Máme málo času," požadoval. „Pospěšte si."

Pak se Jiggers vrátil do věznice a přísně se podíval na Mackerse.

„Páchne to tady alkoholem," konstatoval. „To vy jste tu pil?"

Mackers zavrtěl hlavou.

Jiggers k němu přiskočil, chytil ho za límec a přitáhl si ho blíž.

„Tak co?"

„Nic!" zapřísahal ho stařec.

Jiggers si přičichl.

„Kořalka!" hlesl pohrdavě.

Mackers měl štěstí, že v tu chvíli dorazili první muži z pátracího komanda. Jiggers nechal starce být a vyrazil se skupinou do podzemí. Byl to tvrdý chlap. Pokud byli uprchlíci ještě živi, museli počítat s tím, že Al Jiggers je brzy chytí.

Čísi ruka sevřela jeho paži.

„To jste vy, Kasome?" zeptal se Rhodan.

„Ano, pane," hřímal Ertrusan. „Postarám se vám o nohu."

Hned nato začal Kasom škubat mušlí. Po chvilce se podivný předmět uvolnil od podloží a Rhodan mohl stejně jako Noir pokračovat v cestě, ale s chodidlem, uzavřeným v nedobrovolné, neforemné obuvi.

„Použijte Mackersovu zbraň," řekl Rhodan. „Třeba bude fungovat."

„To je nebezpečné, pane," varoval ho obr. „Nic nevidím, mohl byste ztratit nohu."

„Nahmatejte okraj mušle," přikazoval Rhodan. „Když se nebudu hýbat, měl byste zasáhnout jenom mušlí."

Tmou k nim dorazil Atlan.

„Vypalte zkušební ránu, Kasome."

Kasom vystřelil ve směru, kterým přišli. Tenký paprsek, který se posléze vějířovitě rozšiřoval, na chvíli ozářil kanál. To málo, co muži v tu chvíli spatřili, jenom zhoršilo jejich náladu. Všude špína, bahno, odpadky... Rhodan na okamžik spatřil i tu podivnou věc, která mu věznila nohu.

Byla asi půl metru dlouhá a z poloviny tak široká. Tvarem připomínala banán. Musela to být rostlina.

„Zbraň funguje," řekl Kasom. Zdálo se, že se bojí vykonat Rhodanův rozkaz.

„Na nic nečekejte," povzbuzoval ho Rhodan.

Čím déle mu zůstávala mu rostlina držela nohu, tím větší tlak vyvíjela. Zdálo se, že bude dostatečně silná na to, aby Rhodanovi rozdrtila holeň. Noirovi se určitě nevedlo jinak.

Kasom to zmáčkl.

Rhodan se sklonil a uviděl Ertrusanovy obrysy. Rostlina vyzařovala jedovatě zelenou barvu a noha pálila jako sto čertů. Na jednom boku však brzy začala tmavnout.

Kasom se napřímil a řekl: „Myslím, že jsem mířil dobře."

Ale rostlina se ještě více sevřela kolem Rhodanova kotníku. Perry zatnul zuby. Pak sebou rostlina začala škubat.

„Ta věc chce pryč! Chce pryč odtud!" zvolal Rhodan. „Pokouší se o pohyb!"

Ozval se mlaskavý zvuk a Rhodan měl nohu volnou. Něco žbluňklo do vody. Čvachtavý zvuk naznačoval, že se rostlina vzdaluje.

„Ted' vy, Noire," řekl Rhodan.

Kasom nabyl díky úspěchu u Rhodana jistoty a klidu. Během minuty byl vysvobozen i Noir. Kasom vrátil Rhodanovi zbraň.

„Určitě tady těch bestií bude víc," konstatoval obr. „Co máme dělat?"

„Jedině být ještě opatrnější," od pověděl Rhodan. „Nic jiného se teď dělat nedá."

Následující hodinu postupovali bez dalších nepříjemností. Jenom Bully se dotkl jedné rostliny, ale stačit uhnout dřív než zaklapla.

Kanál se dvakrát dělil. Rhodan se stále držel napravo, až narazili na kovovou stěnu, která sice dole mříží propouštěla vodu, ovšem příliš malou mezerou na to, aby mohli projít nebo prolézt.

„Dál se nedostaneme," řekl.

Kasom se sklonil a pod stěnou nahmatl rozdrcené obří houby.

„Aha," řekl. „Tu stěnu spustili kvůli nám. Normálně tady není."

„Už o nás vědí," řekl Atlan. „Uzavírají kanály."

„Našel jsem boční východ," hlásil se Bully. „Taky je zavřenej."

„Tady je něco jako páka!" zvolal Noir. „Možná to je nouzové otevírání!"

„Opatrně, Noire!" varoval ho Atlan. „Nehýbejte s tím!"

Rhodan spěchal za mutantem. Noir ho chytil za ruku a přitáhl ho k sobě. Pak se i Rhodan dotkl kovového držáku a opatrně s ním za-bojoval.

Páka povolila a se zaskřípěním zapadla o kousek výš do ozubení.

„Otevírá se to!" zvolal Kasom.

Z boční chodby začala prudce vytékat hromaděná voda. Proud Rhodana strhl a vlácel ho sebou. Kasom odněkud zeshora vykřikl. Rhodan se obával, že se Kasom držel stěny a že ho to teď vytáhlo ke stropu.

Proud z boční chodby neustával. Muselo se tam nahromadit hodně vody. Rhodan se nacházel mezi stovkami obřích hub. Nezbylo mu nic jiného než jich pár chytit a obejmout, aby ho držely na hladině, protože jinak by se utopil.

Něco tvrdého a špičatého mu roztrhlo nohu. Hlavu měl zahalenou v pěně a když se nadechl, polykal špinavou kaši. Začínal mít žaludeční křeče a proud ho unášel stále rychleji. Nevěděl, kde zůstali ostatní. Pravděpodobně pluli někde za ním. Neustále se snažil něčeho zachytit, ale ruce mu klouzaly a nenacházely nic.

Jednou narazil do některého ze svých druhů, ale nedokázal poznat, do koho...

Vtom se všude kolem náhle rozjasnilo. Rhodan si oslněné zaclonil oči a voda kolem něj se uklidňovala.

Za chvíli začínal rozeznávat okolí.

Před očima měl fantastický obraz.

Plaval na mořské hladině. Kolem něj pluly tisíce hub a těch druhých rostlin. Přímo za ním rozevíraly tlamu odpadní kanály Central City. Samotné město se tyčilo nad pobřežím jako moderní hrad.

Proud stále nesl Rhodana pryč od města. Už viděl i temný pruh pra-lesního břehu. Na obzoru bylo něco, co připomínalo mračna, ale musely to být hory.

Rhodan popadl jednu větší houbu do náruče a kopal nohama, aby usměrnil plavbu. Tímto způsobem se začal přibližovat ke vzdálenému břehu.

Bezvědomí mělo jenom krátké trvání. To vysvětlovalo, proč se neutopil. Reginald Bull, si vzpomínal, že ho proud vody mrštil proti stěně kanálu a pak se odevzdal záplavě špíny a vodě. Spolykal jí tolik, že se musel vyzvracet. Oči mu slzely námahou.

Doufal, že ostatní to nepotkalo. Proud ho nesl neznámo kam. Možná, že někde nablízku byl Rhodan. S lítostí vzpomínal na Guckyho. Myšob by ho z téhle nepříjemné situace určitě rychle dostal. Ovšem Gucky byl nyní někde daleko v Galaxii a pátral po svých přátelích.

Bully si přitáhl k tělu další houbu. Tak se lip držel nad vodou.

Nebránil se, nechal se nést proudem, i když několikrát ucítil pod nohama nejisté dno. . .

. . . brzy spatřil světlo a pak byl najednou venku.

Nalevo i napravo od něj se do výšky tyčily skály. O kus dál bylo otevřené moře. Když si zvykl na světlo, začínal rozeznávat další podrobnosti. Výpusť z kanalizace byla vysekána ve skále. Byla ,to jenom jedna z mnohých. Než doplaval na moře, objevil další výpusti, které v pravidelných odstupech směřovaly k moři.

S největším vypětím se mu podařilo opustit umělý kanalizační potok a vylézt na kamenitý břeh. Byly tam celé roje hmyzu, přilákané zápachem kanálů.

Bully lezl po čtyřech. Chtěl se dostat někam výš. Brzy získal dobrý rozhled. Za ním se tyčilo město Central City. Před ním se rozprostírala zátoka, jakýsi přirozený přístav, který však byl pro vesmírné poutníky Plophosany prakticky bezvýznamný. Na opačné straně zátoky začínal prales.

Bully tiše zasténal a chtěl vstát.

„Zůstaň ležet!“ sykl jakýsi hlas.

Bully se prudce ohlédl. Úzká, špinavá tvář mezi skalami patřila Atlanovi.

„Podívej se nahoru!“ řekl Arkonidan.

Bully se ohlédl. Šikmo nad nimi se tiše vznášel plophosanský kluzák.

„Už drahnou chvíli prohledává okolí,“ oznamoval Atlan. „O kus dál vpředu jsou ještě dva. Pravděpodobně nás vyhlížejí.“

Bully se pátravě rozhlížel.

„A kde jsou ostatní naši?“

Atlan se k němu připlížil. „Nemám tušení. Voda je někde vyplavila z kanálu.“

Bully kývl směrem k moři. „Možná, že budou tam někde?“

Arkonidan odpověděl: „Pravděpodobně ano - a my odtud také zmizíme.“

Bully si rukou přejel přes špínou spleené vlasy. S díky si uvědomoval laskavé teplo dvou sluncí, které ho nyní příjemně hrálo.

„Kam vyrazíme?“ zeptal se.

„Přeplaveme zátoku,“ řekl Atlan. „Myslím, že tam někde bude Per-ry. Tady je to příliš nebezpečné. Dříve nebo později tady přistanou kluzáky a Plophosané to tady budou pročesávat.“

Reginald Bull se prohlížel. Nevypadal nijak povzbudivě. Zbytky jeho šatstva, s námahou držené opaskem, z něj visely v cárech. Všude měl modřiny, mnohde krvácel. Ani nevěděl, že je zraněný.

„Na opačné straně zátoky začíná džungle,“ řekl Atlanovi. „Perry nám o ní nevyprávěl nic příjemného. Proč nezůstaneme tady a nepokusíme se schovat někde ve městě?“

Atlan ukázal na Bullyho šaty.

„V tomhle stavu? Každý by na nás hned poznal, co jsme zač.“

I nad zátokou kroužil kluzák.

„Nemůžou nás tam vidět?“

„V zátoce plavou tisíce hub,“ odvětil Atlan. „Bude stačit, když se mezi, ně schováme.“

Několik minut pak leželi mlčky pět metrů od sebe mezi horkými balvany. Pod nimi čvachtal výtok z kanalizace.
„Myslím, že nemusíme déle čekat," řekl Atlan. „Tady odtud už nikdo nevyplave."
Nadechli se a sklouzli zpátky do odtoku, který je pak vynášel na otevřené moře.

Melbar Kasom napjatě naslouchal do tmy. Kromě odezívajícího čvachtání a bublání vody nebylo nic slyšet. Ertruskanský obr pomalu lezl ze stěny dolů. Poslední kus musel seskočit. Se žbluňknutím přistál ve vodě, která mu byla po kolena.

Neklidný hlas se zeptal: „Kdo je tam?"

„Noir!" s úlevou hlesl Kasom. „Už jsem si myslel, že vás to spláchlo všechny."

„Držel jsem se té páky," vysvětloval Noir. „Pak jsem se třepal ve vodě jako ryba na háčku. Málem jsem tu páku utrl."

V jiné situaci by se Kasom Noirově barvitému vyprávění zasmál, ale teď neměl náladu na humor. Rhodan, Atlan a Bull zmizeli v kanálech. Kasom si najednou připadal unavený a zvadlý. Došel k Noirovi.

„Voda klesla," řekl. „Můžete se pustit."

Noir se opřel o Kasomovu paži.

„Co teď?" zeptal se. „Máte nějaký nápad?"

„Pokusíme se dohnat ostatní," vysvětloval Ertrusan.

Mlčky pak vyrazili směrem po proudu. Kanál se dělil třikrát, ale podle zkušeností odbočovali vždy doprava.

„Vy jste zatraceně rychlý, Kasome," postěžoval si Noir. „Budu vám vděčný, když trochu zpomalíte..."

Kasom ubral na tempu. Už několik minut měl dojem, že cítí závaný čerstvého vzduchu. Ovšem to mohl být klidně jenom klam.

„Světlo!" zvolal Noir.

„Skutečně," souhlasil Kasom. „Tam vpředu asi končí kanál. Cítím vzduch."

Znovu přidali do kroku, ale když se dostali na dohled k vyústění kanalizace, Kasom Noira přidržel.

„Vidím tam loď," řekl.

A opravdu, když se těsně při stěnách přiblížili ještě víc ke konci kanalizační roury, spatřili ve vodě plovosanský strážní člun. Dva kluzáky hlídkovaly nad zátokou.

„Co teď?" zeptal se Noir klidně.

„Tady v žádném případě nemůžeme zůstat," odvětil specialista USO. „Hledají nás, o tom není pochyb. Pravděpodobně brzy přijdou i kanalizací."

Noir si otřel z tváře uschlé bláto. Vypadal jako sešlý tulák. V očích mu však svítila rozhodnost.

„Doufejme, že nikoho z nás nedostali," přál si Kasom.

„Jakmile odtud vypravíme, objeví nás;" zasmušile konstatoval Noir.

Kasom chvíli přemýšlel.

„Mám nápad," řekl pak Noirovi. Uvolnil houbu od opasku a začal v ní vydlabávat díru. Noir soustředěně přihlížel. „Takhle to dokážeme."

„Co chcete dělat, Kasome?"

Specialista ukázal kolem sebe na plovoucí houby. „Nemůžou přece kontrolovat každou z nich. Tohle je naše šance," řekl a nasadil si houbu na hlavu. Vypadal velice směšně.

„Myslím, že kdyby vás takhle uviděl nějaký Plophosan, nemohl by to přežít," slabě se usmál Noir.

Kasom přikývl. Vzal do ruky další houbu a upravil ji pro mutanta. Noir si nasadil masku na hlavu a zašklebil se.

„Možná jste právě stvořil novou módu, Kasome."

Pak se pomohli a z vody vyčnívaly jenom jejich hlavy, maskované obřími houbami, jakých po hladině plavalo mnoho. Odvážně si to namířili přímo proti plophosanskému člunu.

„Nic," řekl Jiggers. „Vypadá to, že se rozplynuli."

„Možná odešli jiným směrem," mínil jeden z jeho mužů.

„Pak musejí vběhnout našim pátračům přímo do náruče," připomínal Al. „Ale já jsem přesvědčen, že Rhodan má dost instinktu, aby našel výstup k moři. Řekl bych, že uprchlíci už nejsou v kanalizaci, ale že se ukrývají v zátoce."

Kdyby tuto domněnku vyslovil kdokoliv jiný, vysloužil by si posměch. U Jiggerse tomu však bylo jinak. Tomu se nikdo smát neodvážil.

„Takže ale co pak? Zbývá jim jenom cesta do džungle, pane," podotkl jiný muž.

„To je pravda," řekl Jiggers. „Dělá mi to starosti. Pokud tam z nějakého důvodu přežijí, budeme mít problémy je vůbec někdy dostat."

Pomocí vysílačky navázal spojení s ostatními pátračími jednotkami a pak se samotným Vůdcem.

„Zdravím vás, Ale," hlásil se Hondro. „Chytil jste je?"

„Ne," suše opáčil Jiggers. „Nezůstala po nich ani stopa. Vypařili se."

Chvilí bylo ticho, slyšel jenom šum.

„Vy víte, jak je pro nás důležité, abychom ty muže dostali živé," zdůraznil Vůdce.

„Ano," řekl váhavě Jiggers.

„Jak budete postupovat dál?" zeptal se Hondro.

Jiggers se zamračil. „Soustředíme naši pozornost na opačnou stranu zátoky.

Předpokládám, že budou chtít vniknout do džungle."

„To má být vtip? Rhodan přece není takový blázen, aby riskoval životy svých lidí v džungli!"

„Uprchlíci už nemají co ztratit, pane," řekl Jiggers. „Rhodan to dobře ví. Vsadí všechno na jednu kartu, i kdyby měl prohrát."

„Jak myslíte, Jiggersi. Pokračujte v pátrání."

„Dobře," přikývl Al.

„Ještě něco," řekl Vůdce sladce.

„Ano?"

„Myslete na protijed, který máte dostat - to prý pomáhá."

Barevná stěna pralesa vypadala neprostupně. Pravděpodobně i byla. Rhodan viděl greendoorskou džungli poprvé zblízka. Pod nohama už cítil dno. Byl u břehu.

Otočil se. Central City se koupalo v záplavě světla na opačné straně zátoky. Nejvyšší stromy sahaly do výšky dvou set metrů.

Rhodan stál po hrudník ve vodě a zamyšleně si prohlížel džungli. Mackerův malý paprskomet byl jedinou zbraní proti bujné vegetaci. To bylo málo, i při sebevětším optimismu velice málo.

Rhodan však věděl, že ho plophosanské pátrací jednotky brzy zbaví tíže rozhodování a že ho donutí jednat. A přestože štíhlý Pozemšťan ještě váhal, už věděl, co má dělat.

Opustí moře a bude v džungli hledat úkryt. Doufal, že se tu někde brzy objeví jeho druzi, protože společně měli přece jen o něco větší naději, že přežijí útoky rostlin.

Opatrně se blížil k břehu. V bezprostřední blízkosti vody rostl bezpočet obřích hub. Z mnohých byly vidět už jenom zbytky, které zůstaly po útocích dravých rostlin. Samotný břeh byl rozrýty a plný hlubokých jizev po úderech lián a po rostlinné kyselině, což svědčilo o urputných bojích mezi zdejšími příslušníky flóry.

Rhodan se znovu ohlédl. Pátrací čluny byly sice ještě daleko, ale blížily se. I kluzáky měnily směr k břehu. Uvědomoval si, že mu už mnoho času nezbývá a že si bude muset pospíšet, aby rychle našel nějaké bezpečnější místo.

Objevil obří houbu, určitě nejstarší v okolí. Její zbičovaná noha dosahovala výšky dobře tří metrů a klobouk měl průměr deseti metrů. Uchytilo se na něm spousta všelijakých rostlin, až vypadal jako střecha domu, posetá anténami, ale houbě to nevadilo.

Rhodan vyšel z vody a opatrně vystoupil na břeh. Na rameno mu měkce dopadl neškodně vypadající padající list. Rázem však pocítil palčivou bolest, jak mu po zádech stékala spalující tekutina. Strhl list z ramene a zahodil ho.

Dával si pozor, aby nešlápl na žádnou pichlavou rostlinu. Z jedné menší houby na něj dopadla liána a pokoušela se ho spoutat. Odhodil ji a znovu si to namířil k obří houbě. Dalšímu padajícímu listu už se vyhnul.

Dorazil pod svoji houbu. Její klobouk skýtal stín, přes jeho okraj spadaly rostliny jako zelený závěs.

Rhodan zatnul zuby a rozhrnul ho.

Pod houbou to silně zapáchalo. Část jí byla shnilá. Rhodan toho však nedbal, popadl nejbližší liánu a začal šplhat ke klobouku. Ovšem než urazil polovinu vzdálenosti, byl obtočen dalšími divokými šlahouny. Přesto však ještě docela dobře postupoval vzhůru.

Zanedlouho se však začínal podobat zámotku. Levou rukou se přidržoval, pravou sáhl k pasu, tasil zbraň a vystřelil od boku. Většinu lián rázem přestřelil a uvolnil se tak. Schoval tedy zbraň a lezl dál.

Brzy se propracoval k okraji klobouku a vylezl nahoru mezi uchycené rostliny. Okamžitě se postavil a tasil zbraň, aby se ubránil případným útokům. Tak potom postupoval doprostřed klobouku, který byl na povrchu tvrdý jako kámen, ale místy i shnilý a měkký.

Našel otvor, který by pohodlně skryl tři nebo čtyři lidská těla. Uvelebil se v něm hned poté, co zkontroloval okolí.

Zdálo se, že je v bezpečí. Konečně taky pocítil hlad a žízeň. Chvilí zůstal ležet bez hnutí, pak opatrně vstal, aby se podíval k moři.

To, co spatřil, ho rozrušilo.

Po břehu utíkali dva muži jako o život. Jeden z nich byl Atlan, ten druhý Bully. Oba vypadali velice zanedbaně, měli na sobě špinavé hadry a byli polepení špínou a vším možným.

V patách měli trojici pronásledovatelů - trojici stromů, které se pohybovaly po kořenech. Z koruny každého hrozivě mávaly dlouhé větve a šlahouny, připomínající tykadla.

Ovšem nejenom stromy představovaly nebezpečí. Další hrozba už byla na dohled: čluny Plophosanů.

Rhodan stál na houbě jako socha.

Co mohl udělat, aby zachránil životy svých přátel?

Bully s Atlanem se zoufale snažili utéct stromům, ale stovky kořenů ty stromy určitě nebolely tak jako nohy Pozemšťany. Byl to fantastický pohled, Rhodan nikdy nic podobného neviděl. Připadalo mu to jako šílená vize.

Byl unavený, vyčerpaný. Ve srovnání s nebezpečími, která lidem hrozila tady v džungli, mu pobyt v plophosanském zajetí připadl jako příjemná dovolená.

Tak tam stál a musel bezmocně přihlížet jak se drenholové přibližují k Allanovi a Bullymu.

Allanovi cosi zasvištělo za zády a dutě mu to dopadlo za paly. Jedna z větví stromů, klére je pronásledovaly, ho jen lesně minula. Arkonidan se zoufale snažil přidat na tempu.

„Do vody!“ křičel najednou něčí hlas. „Utečte do vody!“

Allan se otočil a spatřil asi třicet metrů od sebe na klobouku obří houby Rhodana. Rychle pochopil. Moře bylo jejich jedinou šancí. Proč na to nepřišel sám?

Změnil směr a po chvilce skočil do vody. Bully ho následoval o zlomek vteřiny později. Pak udělali ještě pár temp, aby se dostali dál od břehu.

Tři drenholové se zastavili a jejich nebezpečné, švihající větve udeřily o hladinu.

Bully lapal po dechu.

„To bylo s chlupem,“ řekl. „Naštěstí za námi nejdou do vody.“

Rhodan se mezitím znovu schoval v klobouku houby, aby si ho dravci stromy nevšimly. Stromy stály na břehu a vypadalo to, jako by se dívaly za uprchlíky,

„Aby tam tak ty mrchy chtěly zakořenit,“ řekl Bully. „Co teď? Plophosanský čluny se blíže. . . kluzáky taky. . . brzy nás objevěj.“

„Až budou blíž, potopíme se,“ řekl Atlan. „Na břeh momentálně nemůžeme.“

Vtom k nim připlavaly dvě houby. Dělalý mnohem větší rámus než ty ostatní. Atlan si je nedůvěřivě měřil. Na Greendooru musel člověk počítat se vším.

„Dobrá večer, pane,“ řekla houba vpředu. „Proč nejdete na břeh, když máte v patách Plophosany?“

„Tak jsme tady," vysvětloval Noir a vynořil se i s houbou na hlavě. Pak vstal i Kasom. Atlan si s úlevou oddechl. Takže všichni ještě žili. Bylo jisté, že si příchodu Noira s Kasomem musel všimnout i Rhodan.

„Nemůžeme na břeh," řekl. „Číhají tam na nás stromy."

Několika slovy vysvětlil oběma mužům, co se stalo a také ukázal na Rhodanův úkryt.

Kasom pak ukázal za sebe. „Musíme rychle něco udělat," řekl a shodil houbu z hlavy.

„Noire," obrátil se Atlan na hypna. „Uměl byste ty stromy zahnat?"

Noir skepticky zavrtěl hlavou. „Nemyslím, že by reagovaly na parapsychické vlivy," mínil. „U zvířat to zabírá, ale tady?"

„Aspoň to zkuste," naléhal Kasom. „Na debaty nemáme čas."

Noir pokrčil rameny a soustředil se. Zprvu necítil žádný odpor, jeho parasíly proudily ke stromům bez problémů, vtom však zachytil zvláštní mentální náraz, charakteristický pro náraz proudění mozkových vln. Mutanti to nazývali negativním kontaktem. Tento kontakt s dravčími stromy byl sice slabý, ale byl! Noira to zaskočilo natolik, že ho hned zase málem ztratil. Krátce přitakal, aby napjatě čekající muži věděli. Pak postupně, opatrně vysílal své signály. Neodvážoval se postupovat příliš prudce, aby něco nezkazil. Mhouřil oči a když už si myslel, že nebude mít úspěch, jeden ze stromů se pohnul.

Pak se najednou drenholové obrátili a odcházeli do džungle,

„Hotovo!" s úlevou zvolal Atlan. „Teď rychle pryč!"

Ve stejný okamžik se vedle nich zvedl gejzír vody.

„Objevíli nás!" vyděšeně zvolal Bully. „Střelíjí po nás!"

Atlan se otočil. Jeden z pátracích člunů k nim mířil s nejvyšším zrychlením. Ta střela je měla pravděpodobně jenom varovat. Ovšem Atlan se teď už nehodlal vzdát.

„Rychle!" zvolal.

Několika tempy doplávali ke břehu a utíkali přes pláž. Teď jim bylo jedno, jestli si šlápnou na osten nějaké rostliny. Teď utíkali před Plophosany.

Džungle se blížila. Pátrací člun odpálil salvu. Bezprostředně vedle nich vyryl další paprsek nepřátelské zbraně hlubokou brázdu. Pak se za jejich zády ozvalo zaskřípání přídi plophosanského člunu o písek na břehu. Atlan se slabě pousmál. Doufal, že džungle připraví Plophosanům horké uvítací chvílky.

Nestávalo se často, že by Al Jiggers ukázal něco jako emoce. Když se však ve vysílačce ozvalo hlášení člunu, který objevil uprchlíky, drsně se ušklíbl a plácl pilota svého kluzáku po rameni. „Honem!" zvolal rozčileně. „Přistaneme někde u toho člunu."

Zároveň se rychle spojil s Vůdcovým hlavním stanem.

„Máme je," hlásil spokojeně Hondrovi. „Objevil je jeden pátrací člun."

„Dobře," krátce řekl Hondro. „Všichni žijí?"

Jiggers si uvědomil, že mu Vůdce neporozuměl a myslel si, že už je chytil. Musel mu vysvětlit situaci.

„Cože?! Oni míří do džungle?“ zlostě hřímá Hondro. „Vy přece víte, co to může znamenat, Ale!“

„To mi je jasné,“ ostře namítl Jiggers. „Alespoň víme, kde je máme hledat. Já jsem okamžitě poslal všechny čluny a kluzáky ke břehu. Sám tam teď přistanu a budu řídit pronásledování.“

„Buďte opatrný, Ale,“ varoval Hondro. „Nerad bych při té akci zbytečně ztratil nějaké muže.“

Jiggers přikývl. V tu chvíli vůbec nemyslel na nebezpečí greendoorské džungle. Fanaticky se soustředil na svůj úkol. Musel ty muže dostat. Skvělý kšeft, říkal si v duchu - pět mužů za antisérum. Pět mužů za čtyři týdny života.

Během posledních minut události nabíraly prudký spád. Rhodan to všechno sledoval ze svého úkrytu. Když viděl jak jeho druzi prchají do džungle, uvědomoval si, že jim momentálně nemá jak pomoci. Kdyby teď slezl z houby, pronásledovatelé by ho hned našli.

Ozbrojenci seskakovali z paluby člunu a rozbíhali se k lesu. Mnozí z nich však váhali. Měli příliš velký strach z divoké, kruté přírody.

Blížily se další čluny a kluzáky. První z letounů dosedl krátce po přistání člunu a hned z něj vyskočil pomešší muž s maskou na obličeji, která ho zřejmě měla chránit před útoky rostlin.

Nikdo se nyní nestaral o bezprostřední okolí. Rhodan se cítil bezpečně, ale klidný nebyl. S obavami myslel na Bullyho, Atlana, Noira a Kasoma. Pro ty čtyři to teď nevypadalo růžově. Pokud se nestane zázrak, buď se vrátí do zajetí anebo padnou za obětí dravým rostlinám.

Přistál další člun a spolu s ním i šest kluzáků. Skupinka osmi ozbrojenců, vedená tím malým mužem, mezitím už zmizela v pralese.

Rhodan zalezl hlouběji do díry a lehl si na záda. Pokud ho tady nenajdou náhodně, bude tu moci zůstat třeba celé hodiny. Vzpomněl si na Spojené Impérium. Doufal, že se nerozpadlo. Zatím snad ještě ne. Jeho přátelé doma mají určitě potíže, ale snad je ještě zvládají..

Pláž se uklidnila. Rámus plophosanských pátracích skupin odezněl. Rhodan se zvedl v úkrytu a rozhlížel se. Džungle spolykala Plophosany i uprchlíky.

Rhodan zaměřil pozornost ke břehu. Přistály tam tři lodě. O kus dál stály kluzáky. Mezi džunglí a mořem hlídkovalo několik ozbrojenců. Takže velitel akce neudělal chybu a nechal tu hlídku.

Rhodan se položil na břicho a doplazil se k okraji houby, Pohnul se teprve ve chvíli, kdy si byl jist, že ho žádný strážný nemůže vidět. Bylo to snadné, protože pozornost Plophosanů se pochopitelně soustředila na prales.

Rhodan si byl vědom faktu, že vhodnější chvíli k opuštění obří houby hned tak zase nebude mít. Chytil se liány, po které chtěl sklouznout dolů, ale vtom se houba zachvěla. Okamžitě se stáhl zpátky.

Odkud přišel ten otřes?

Dělo se snad něco pod kloboukem houby, někde tam, kam neviděl? Lezli snad nahoru pronásledovatelé? Rhodan měl dojem, jako by ty otřesy přicházely odněkud zevnitř. .. hned si začal představovat, co by to mohlo být... třeba nějaký obří plž?

Obří houba jakoby se nafukovala, její zjizvený povrch se napínal, rostliny, které se na ní usadily, se komíhaly ze strany na stranu, jako pod silným větrem. Rhodan napjatě pozoroval mysteriózní dění.

Nemohl však dělat nic než ležet a svírat v ruce malý paprskomet.

Houba začala vydávat zvuky.

Plup! dělala. Plup! Plupp! Plupppp! Pluppppp! Plupupupupp!

Celý klobouk byl pod jakýmsi napětím, jako stěny stanu ve vichřici.

Obří houba, kterou si Rhodan vybral jako úkryt, byla velice stará, pravděpodobně nejstarší svého druhu v celém okolí. Dokonce ani větší a silnější rostliny už jí nedokázaly ublížit. Houbový patriarcha byl přestárlý. Milióny výtrusů v jeho nitru čekaly na okamžik, kdy budou vymrštěny do vzduchu. Gigant s tím však měl své problémy. Jeho tělo bylo tvrdé a nepoddajné. Jakkoli se ze všech sil snažil, nedařilo se mu výtrusy poslat do světa.

Nyní se mu ale dostalo nečekané pomoci. Rhodanova tělesná váha, jeho kroky a pohyby dokázaly, co se rostlině samotné nepovedlo za dlouhá léta, Houba se napnula, aby vymrštila tisíce výtrusů.

To Rhodan však netušil. Nevěděl, co ho čeká. Pořád ještě úporně přemýšlel o původu vibrací. Přemýšlel o přílivu a o zemětřesení, o Plophosanech a divé zvěři.

Opatrně se napřímil, aby se podíval ke břehu. Přitom se opřel o lokty. Houba byla stále nestabilnější.

A pak explodovala!

Praskla ve třech místech, přetlak jejího nitra se rázem uvolnil.

Všechno šlo příliš rychle než aby Rhodanovi zbyl čas na zareagování. Vymrštilo ho to zahaleného v mračnu výtrusů nejdříve do výšky, pak se obrátil a padal dovnitř do houby. Rozpřáhl ruce, něčeho se zachytil a zůstal viset ve tmě. Oddechoval a říkal si, že ho Plophosané možná viděli. Možná teď obkličují houbu a s namířenými zbraněmi čekají, kdy se vzdá.

Rána, která doprovázela vychrlení obrovského množství výtrusů, způsobila, že to Kretnangem stejně jako se všemi ostatními strážci pořádně trhlo.

„Panebože!“ zvolal jeho kolega. „Tohle je největší houba, jakou jsem v životě viděl!“

Kretnang přikývl. „Tohle bylo asi její poslední vystřelování. Úplně se zhroutila do sebe.“

Pozorovali, jak výtrusy sedají a jak jich část odnáší vítr. Mlha výtrusů obří houby se pomalu rozptylovala a původní houba zvolna nabývala nové obrysy.

Kretnang nevěřicně vytřeštil oči.

Zpod klobouku houby visela lidská noha. Škubala sebou a snažila se o něco opřít. Kretnang nebyl nijak velký myslitel, ale došlo mu, že kde je noha, musí být i zbývající tělo. Zachvěl se vzrušením. Vycítil šanci. Pokud by ta noha patřila

některému z uprchlíků, pak by ho mohl zatknout. Takový čin by ho povýšil v očích nadřízených. Možná by se o tom dozvěděl dokonce i sám Vůdce a pochválil by ho.

Kretnang se ujistil, že ho ostatní nepozorují, pak si to s předstíranou lhostejností namířil k houbě. Pro muže u kluzáků to muselo vypadat jako že je jen zvědavý.

Konečně stál pod houbou a zvedl hlavu.

Zadíval se přesně do ústí hlavně malého paprskometu.

„Ani hnout, kamaráde!“ řekl pak pevný, klidný hlas, na který Kretnang neměl nikdy zapomenout. „Hezky pomalu obejdi houbu a zastav se na opačné straně nohy, aby tě přes ni tví druzi od kluzáků neviděli.“

Kretnang poslušně cupital k příkazanému místu, ale v duchu sám sebe proklínal.

„Tak,“ řekl neznámý spokojeně, „Teď mi podej svou zbraň, opatrně.“

Kretnang suše polkl. Pomalu obrátil paralyzátor pažbou nahoru a podával ho.

„Výborně,“ pochválil ho neznámý.

Kretnang pak s nešťastným výrazem čekal, co se nyní stane. Čekal, že ho neznámý zabije. Ruce mu zvlhly strachem.

„Teď vylezeš ke mně nahoru,“ přikázal mu hlas.

Kretnang najednou nevěděl, co to má znamenat. Proč ho cizinec prostě nezastřelí? No nic, řekl si Kretnang, pojal novou naději a šplhal vzhůru. Sotva vlezl do shnilé nohy houby, neznámý na něj namířil paralyzátor a omráčil ho natolik, že Kretnang sice zůstal při vědomí, ale nemohl se pohnout ani promluvit. Pak se nad něj sklonila divoká, zarostlá tvář.

„Já bych si s dovolením vypůjčil vaši uniformu,“ řekl cizinec a začal vyděšeného Kretnanga svlékat.

Když se Pěny Rhodan spustil na pevnou zem, neměl žádný plán. Nevěděl, co v následujících minutách udělá. Musel se rychle přizpůsobit, to bylo jasné. Věděl, že nemá šanci ukořistit kluzák, ale musel se o to alespoň pokusit.

Se skloněnou hlavou obešel houbu a pomalu se dolouдал ke břehu. Žádný Plophosan nesměl spatřit jeho tvář. Krok za krokem se sunul k nejbližšímu kluzáku, aniž by si ho kdokoli všiml. Plophosané si nadále všímali jenom džungle a mlčky obcházeli svá stanoviště.

Rhodan dorazil až ke kluzáku a položil nohu na první schod nástupního můstku.

„Hej, Kretnangu!“ zvolal kdosi za ním.

Rhodan strnul. Nevěděl, jestli se má otočit, protože netušil, jestli volají jeho.

„Kretnangu! Ty snad chceš opustit stanoviště?!”

Rhodan se zarazil. Byl ztracen. O tom nebylo pochyb. Podruhé upadl do plophosanského zajetí.

Pomaličku se otáčel, pak prudce tasil paralyzátor a začal střílet. Měl na své straně moment překvapení, ale strážných byla přesila. Ani Rhodan nedokázal dělat zázraky.

Dostali ho o dvě minuty později. Když po zásahu paralyzátoru zůstal pod kluzákem, na břehu leželo sedm bezvědomých Plophosanů.

Ale i to bylo málo.

Perry Rhodan se znovu stal zajatcem Iratia Hondra, ministerského předsedy soustavy Eugaul.

Zničehonic zapráskal šlahoun jednoho drenhola a srazil Bullyho k zemi. Popsaditý Pozemšťan tlumeně vykřikl, pak se skulil na záda a zůstal ležet. Drenhol se pohnul. V pralesním pološeru to byl děsivý výjev. Země se chvěla. Větve drenhola praskaly, šuměly a švihaly kolem sebe. Strom se blížil k Bullymu, který pravděpodobně ztratil vědomí.

„Noire!" zvolal Atlan. „Noire, pomoc!"

Noir se zastavil, rozhrnul lány a spatřil ten výjev. Okamžitě se soustředil na nepřátelského drenhola a plnou silou k němu vyslal své impulzy.

Tentokrát došlo ke kontaktu podstatně rychleji než na pobřeží. Drenhol zvolna přestával kolem sebe mávat nebezpečnými šlahouny...

Vtom se kolem Noira přerýtil Kasom, sklonil se nad Bullyho a popadl ho do náruče, aby si ho hodil přes rameno. Pak se vracel k Noirovi. S úlevou se šklebil.

„Dobrá práce, André," poznamenal Atlan a olízl si suché rty. „Máme Bullyho v bezpečí."

Pak se zaposlouchal do zvuků pralesa, jestli neuslyší pronásledovatele. Zatím to bylo dobré. Otočil se zpátky na Noira. Mutant se podivně usmíval.

„Copak je, André?"

Noir pokrčil rameny.

„Mám pocit, že tyhle stromy se mezi sebou dokáží dorozumívat. Na parapsychické bázi. Víím, zní to šíleně... ale je to tak."

„Můžeme to nějak využít pro sebe?"

Noir znovu pokrčil rameny.

„Pokusil jsem se z tohoto stromu udělat něco jako našeho tlumočníka. Měl by nám pomoci udržovat sice složité, ale přece jen jisté dorozumívání s jeho rostlinnými druhy. Především bychom se tím měli zbavit hrozby útoku z jejich strany."

„To zní dobře," kývl Atlan.

„A není to zdaleka ještě všechno, pane," pokračoval spokojený Noir. „Ty stromy nám nyní poskytnou bezpečný úkryt, ve kterém nás Plophosané zcela jistě nebudou hledat... tenhle strom nás přijme. Uvnitř je na mnoha místech dutý. V těch dutinách obvykle přežívají rostliny, které s ním žijí v symbióze."

„To znamená, že vyhodí starý nájemníky na dlažbu?" ozval se Bully, kterému se mezitím vrátilo vědomí.

„Tak nějak," přikývl Noir.

„Tak to tam ale vlezte jako první," namítl Bully.

„Plophosané!" vykřikl Atlan. „Rychle nasedat!"

Muži jeden za druhým mizeli na stromě. Kasom měl potíže. Atlan lezl jako poslední. A právě jeho Plophosané zahlédli. Jejich nadšené výkřiky však odumřely v okamžiku, kdy si uvědomili, že uprchlíci mizejí v útrokách smrtelně ' nebezpečného drenhola. . .

Al Jiggers se zastavil tak náhle a nečekaně, že do něj muži za ním vrazili. Řev za jeho zády ztichl. Všichni nevěřicně sledovali, co se děje před nimi na kmeni drenhola. Po jeho kmeni neohrabaně lezl jeden z uprchlíků. Přitom drenholové v minulosti pozabíjeli víc kolonistů, než všechny ostatní rostliny dohromady. Kdo se neozbrojen přiblížil k drenholovi, byl synem smrti.

„To přece není možný," řekl jeden z mužů za Jiggersovými zády. „Oni v tom stromě zmizeli, pane."

„Oni?" zašklebil se Jiggers. „Pokud vím, viděli jsme jenom jednoho. Ovšem ještě nevíme, jestli tam nejsou i ti ostatní, to je pravda. Hlavně, že jsme dostali Rhodana. To je teď nejdůležitější."

Ovšem Al Jiggers neměl rád polovičatou práci. Chtěl chytit všechny uprchlíky. Byli pro něj stejně důležití jako Rhodan. Teď však jejich útěk nabral nečekané obrátky. Nejméně jeden z utečenců seděl na drenholu a vyčkával, až nebezpečí pomine.

Jiggers se spojil s ostatními jednotkami. Vydal rozkaz, aby se všichni soustředili kolem něj. Pouze palbou z plamenometů všech ozbrojenců, co tu byli, měli proti drenholovi šanci.

„Mířte támhle na toho drenhola," řekl po chvíli připraveným plame-nostřelcům. „My ty chlapce prostě vykouříme."

Ovšem než se tak mohlo stát, tři jiné obří drenholy vykročily a postavily se mezi střelce a drenhola se zajatci.

„Pal!" vykřikl Jiggers. „Uvolněte výhled!"

Muži zahájili plamenovou palbu.

Dva drenholové bojovali ze všech sil, třetí však vzplanul. Jeho kořeny sebou škubaly, jako by je zachvátila panika. Obrovitý stromu vyskočil a pak se skácel.

„Pal!" ječel Jiggers jako smyslů zbavený.

Plamenomety vedle něj chrlily zkázu. Oba zbývající drenholové se mezitím natolik přiblížily ke střelcům, že se jich jejich šlahouny už dotýkaly. Pak je však zahálilo plamenné moře a ukončilo jejich pout'. První padl napříč stezky a druhý chvíli stál jako obrovská louč a podpaloval své okolí.

„Padá na nás!" vykřikl zděšený hlas.

O zlomek vteřiny chtěli vyjevení Plophosané utéct, ale Jiggersův hlas je přimrazil tam, kde byli.

„Střílejte!" volal. „Rozstřílejte to monstrum!"

Ozbrojenci zoufale poslechli a soustředěná palba skutečně způsobila, že padající kmen obřího stromu změnil směr a skácel se mimo střelce.

Jiggers zíral do moře plamenů a uvědomoval si, že tudy budou muset projít dřív, než bude pozdě. Někde za těmi plameny se skrývali uprchlíci.

„Následujte mě!" volal a bez váhání se rozběhl jako první.

„Plamenomety," skřípal zuby Bully. Všichni ze svého úkrytu pozorovali, co se děje. Jejich drenhol se mezitím začal vzdalovat od místa dění. Jenom Kasom chyběl. Neprotáhl se otvorem do kmene, když sem spěchali. Snad byl někde jinde na stromě.

Atlan vzdychl a podíval se na Noira.

„Tohle jsou naši spolubojovníci," ukázal Noir na tři drenholy, kteří právě bojovali s přesilou plamenů.

„Chcete říct, že to je vaše práce?" podivil se Atlan.

„Ano," skromně přitakal Noir. „Přiměl jsem ten strom k tomu, aby zavolal na pomoc několik svých druhů."

Atlan kroutil hlavou. Přítomnost stromů mluvila pro Noira. Přesto to však bylo hodně nepravděpodobné. . .

„Kam nás ten stromeček nese?" zeptal se Bully.

Atlan se obrátil na Noira.

„Víte to?"

„Ne," klidně opáčil hypno. „Vím jen, že prozatím jsme v bezpečí."

Kasom se vyšplhal z hustých kořenů po kmeni k otvoru, který byl natolik široký, aby se jím protáhl i on. Když se strom dal do pohybu, Kasom se jím právě soukal. Spadl dovnitř a sotva dopadl na dno dutiny, cosi ho zezadu obtočilo a smýklo to s ním.

Dutina je patrně obydlená, říkal si Kasom v duchu, a podnájemník nemá v úmyslu mě tady trpět. Kromě toho mě asi považuje za vítanou pochoutku.

Neznámá rostlina ho postříkala pálivou tekutinou. V dutině byla stejně tma, takže Kasom zavřel oči, aby se mu do nich ta žhavá kyselina nedostala.

Rostlina si ho vtáhla do květu nebo do stonku... a Melbar ucítil, že není zrovna malá, protože se ocitl v prostoru asi dvoumetrovém. Zlostně zabručel a popadl šlahoun, který mu svíral břicho. Zabral a přetrhl ho, čímž si od masožravé rostliny opět vysloužil kyselinovou sprchu.

To už mu stačilo. Ztratil veškerou trpělivost a začal se s rostlinou rvát. Kasom měl obrovskou sílu. Holýma rukama trhal na kusy všechno, co se mu do nich dostalo, a nohama rozdupával zbytek.

Během minuty bylo po boji. Protivník si uvědomil Kasomovu sílu a stáhl se, stočil se do klubka, uzavřel se a byl najednou tvrdý jako skála.

Kasom přestal dupat. Protivníka porazil. Snad už toho nechá a budou tu moci žít v koexistenci.

Specialista USO se zachvěl. Ze šatů mu toho moc nezbylo. Ale tím si hlavu nelámal. Postavil se k otvoru a podíval se ven. Ten pohled nebyl nijak povzbudivý. Džungle hořela a kolem dokola stromu se shromažďovali Plophosané s plamenomety.

„Támhle vpředu je ten strom!" bez dechu volal Jiggers. „Rychle, obkličte ho!"

Podařilo se a drenhol najednou nevěděl, kam má vyrazit. Tak se alespoň věnoval jednotlivým ozbrojencům. Další z nich padl za oběť vražednému šlehu jeho větve.

Jiggers sevřel ruce do pěstí. Několik mužů zahájilo palbu a strom vzplanul. Al triumfálně vykřikl. Nyní uprchlíkům nezbývalo než kmen opustit. Byli ztraceni.

Pokud nechtěli uhořet, museli se vzdát. Jiggers dal zastavit palbu. Nesměl Pozemšťanům ublížit.

Z plamenů vyběhly tři postavy s rukama nad hlavou. Jiggers pohodil hlavou. Lov byl u konce.

Drenhol však najednou vyrazil a prchal do džungle. Přišlo to nečekaně, ale Jiggers po něm už nedal střílet. Drenhol hořel a tudíž se dalo čekat, že i poslední uprchlík se brzy vzdá.

Tři utečenci se k němu pomalu blížili. Útěk značně poznamenal jejich zevnějšky. Jiggers v životě ještě neviděl tak unavené lidi. Jejich oděv sestával už jenom z cárů.

Zastavili se před ním.

„Tak," šklebil se Jiggers. „Bylo to marné, že?"

„Nic není nikdy marné," odporoval Atlan.

Jiggers mávl na své muže.

„Spoutat!" přikázal.

Počkal, až jeho rozkaz bude vykonán. Oči se mu leskly. Nijak se nesnažil skrývat svou radost. Už se těšil na výsledch. Už se těšil na Vůdcevu pochvalu. Měl dnes šťastný den.

Ve vzduchu ještě vonělo mýdlo a okno bylo ještě zamlžené horkou parou, když do místnosti vstoupil Iratio Hondro v doprovodu mrzáčka, který byl očividně šílený.

Hondro nechal dveře otevřené. Za nimi zůstala jeho tělesná stráž.

Vůdce si mlčky prohlížel čtyři zajatce, kteří byli nyní čistě umytí a v nových šatech. Na žádném nebylo vidět, co si před několika hodinami museli prožít. Vděčili za to buněčným aktivátorům.

Mezi dvěma se zastavil bojový robot. Mířil na zajatce.

„Vidíte, vidíte," začal Hondro. „Neměli jste šanci. Nejlepším hlídačem, jakého si umím představit, je Greendoor sám. Z tohoto světa není úniku."

„Byl to jen pokus," odpověděl Rhodan.

„Obdivuji se vaší odvaze," řekl Hondro. „Ale nechápu, proč jste riskovali životy. Já jsem se mezitím postaral, aby se po celé Galaxii rozšířila zpráva o vaší smrti. S vaším návratem už nikdo nepočítá. Nevěřím ani, že by po vás ještě někdo pátral."

„Jeden z nás vám přece jen utekl," řekl Rhodan.

„Myslíte Ertrusana?" znuděně se usmál Hondro. „Toho za pár hodin taky dostaneme, jestli přežije... no nic, musíte se teď smířit s faktem, že už nevládnete Galaxii, Rhodane. Novým vládcem jsem já a věřte, že Iratio Hondro nebude dělat takové chyby jako vy."

S těmito slovy se obrátil a následován chichotajícím se idiotem a bojovým robotem vyšel z místnosti. Dveře za ním zapadly.

„Chudák Kasom," zamumlal Atlan.

„Možná to přežije," mínil Noir. „Stromy se proti němu nepostaví."

Rhodan se té debaty nezúčastnil. Musel myslet na Spojené Impérium a na Zemi. Zdálo se, že je konec. Až je Vůdce nebude potřebovat už ani jako rukojmí, určitě je zabije.

Rhodan přešel k oknu a podíval se ven. Byli ve vyšších patrech centrální budovy. Město před ním leželo jako na dlani. V dálce se zelenala džungle. Mladá civilizace a divočina, všechno těsně při sobě.

Rhodan tři sta let bojoval za právo a spravedlnost. Bojoval v zájmu lidstva. A teď?

Kupodivu necítil žádnou rezignaci. Pořád ještě doufal. Pochopil, že bude věřit stále, až do chvíle, kdy jednoho dne zemře.

Byl přece Pozemšťan.

A Pozemšťané se nevzdávají, či.

William Voltz ZAJATCI V CENTRAL CITY

ROMÁNY SE ŠTASTNÝM KONCEM Edice Perry Rhodan, sv. 181

Z německého originálu Gefangen in Zentral City, vydaného, nakladatelstvím Verlag Arthur Moewig GmbH

v Rastattu roku 1986, přeložil Jaroslav Kufák.

Vydal jako svou tisící sedmistou osmou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1998.

Odpovědný redaktor Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první. Tematická skupina 13/34.

Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s., administrace vývozu tisku, Hvoždanská 5-7, 148 31 Praha 4.

Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint-KAPA

a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134,

831 04 Bratislava. Tel/Fax 004217/5253334.

Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent.

Doporučená cena 20,86 + 1,04 DPH = 21,90 Kč